

ms

repertoár
malé
scény

ROČNÍK 3

1965

ČÍSLO 11

MLADÁ JUGOSLÁVSKÁ

Slavko Mihalić

Čas vykonání

Ta noc se už nikdy nevrátí; ani ulice
Nebe plné hvězd pláče na svém pohřbu
Hlasy chodců se noří do nepaměti
A strom, co se kývá, je už jen ten, co býval

A ty, jenž tu ještě stojíš, volající hlase
Celý jsi ze žalu nedostatečné lásky
Stále víc v zemi, pomocník naděje
Krvežíznivá kopyta tě neminou

Okno změněné v mlhu; okno a dveře
Jež chtěla ta příliš krátká ruka
Nauč zapomenout; zrada je ještě lepší
A svaté opilství, jež proměňuje

Věděla jsi už, když jsi tolik spěchala?
Ani teď ještě neznám slova, jež jsi vyslovila
Rozřátý, co jsem si mohl počít v nevyhnutelnou chvíli
Jež na mne dolehla jak bouře

Tohle léto nezná statečnost; čas vykonání
Jak byly pokorné zřítelnice noci
Město za městem odchází; odcházejí i vzpoury
Jenom mně v hrdle se ještě radí modlitba k modlitbě

Dovedla bys vykřiknout uprostřed noci
Uprostřed zlomeného náměstí? A víš koho proklít?
Odchází víra za vírou a láska se potácí
Co zbývá, jsou verše bez užitku

POEZIE

Milivoj Slaviček

Snění (v hloubce XX. století naší éry)

V potu tváře své z boku na bok se obracím
povalen na záda. Mluvili o tom věštcí i zakladatelé náboženství,
líčili to jako osud a trest. Psali o tom filosofové a psychologové,
zkoumali situaci a nenavrhovali vstávání nebo lepší lůžko.
Nezapomínali, že jsem člověk, zdůrazňovali to, každý svým způsobem
(poněkud bázlivě a s výhradami),
ale málokterý z nich se mi zamlouval.

Vmísili se do toho, už odedávna, též reformátoři a státníci, ó, a pochopitelně
i vojevůdci a obchodníci;
věc se stále víc komplikovala,
i revolucionáři přišli říci své slovo.

A já jsem ležel vztahuje ruce a snažil jsem se dosáhnout, shodit,
já jsem říkal básně (i nadávky), vídal vysoké měkké prapory,
a to dělám ještě stále a ještě stále to dělám, slabý, ba dokonce zapomínaný
(v potu tváře své, z boku na bok se obraceje),
a už jsem dost starý a podivně jsem velký,
a hra ještě trvá (a historie a dny jsou vyšňořeny křiklavým peřím).
Padají na mne přitom šrouby a prkna neustálých pokroků.
Bylo by už na čase, aby oslavovali i mou trpělivost.

Na titulní straně J. Mayer, foto Mrázová; na
předcházejících stranách Krejčího snímky
z vystoupení Fialkovy pantomimické skupiny

MLADÁ JUGOSLÁVSKÁ

Branislav Petrović

Člověk a pes

HAF HAF HAF

(vůňatek z jednoho štěkotu)

Seznámili se v první světové válce

haf haf haf

a vynalezli oheň

haf haf haf haf haf

a když si pekli houby

haf haf haf

a když promokli na kůži

haf haf

udělali si domeček z kostí

haf haf haf

bydleli na hřbitově

haf haf haf

s žádným mrtvým se neseznámili

haf haf haf haf haf

když se jednomu musí zdát o ptácích

haf haf haf

druhý je povinen držet stráž

haf haf haf

a když vynalezli telefon

haf haf haf haf haf

zavolali haló tady země válka

haf

a když jednoho zabolí srdce

haf haf haf

druhý ho léčí svou krví

haf haf haf

když k jednomu přijde na návštěvu
žena

haf haf

druhý se tváří jako by to neviděl

haf haf haf haf haf

a když jeden dostane hlad

haf haf haf

promění se druhý v květinu

haf haf haf

ale tamten si toho včas všimne

haf haf haf haf haf

a samozřejmě ho sní

haf haf haf haf haf

když jeden musí umřít

haf haf haf

druhý žije dál

haf haf haf

POEZIE

Vlado Gotovac

Nenadálý jas

V závratné hloubce se ruce člověka
otřesně otvírají

Má letní oči a mrtvolnou tvář

Jeho rty opuchly touhou

Zatímco nebe se nadýmá jako čerstvý lístek poupěte

Tehdy osamělci srdcem zastupují

světlo podrážděných hvězd

a měsíc jako pilulka narkotika rozsypává svůj jedovatý prach

na hlavy milenců opakujících šepot věčnosti

A stín prvního mraku

roven je zániku

Nejkrásnější svět se tvoří omylem

když ještě v horečce začneme žít

ale smrt se i nadále blíží

Vlado Gotovac

Slovo

Slovo přineslo a odnese tvůj život

Nejsi nic než bloudění kol něho

Neboť započít znamená opustit

A dokončit znamená vrátit se

Doprostřed celku kde každá část je možná

MLADÁ JUGOSLÁVSKÁ

Radonja Vešović

Skica pomníku statečnosti

Vztáhneš ruku
(na dlani máš skřivana),
ztenčuješ se do prstů.
Pak do vzduchu.
Ani pták se tě nebojí.

Zpívá
s tvé dlaně
zhaslou tmou.
Ostří si zobák
o tvé nehty.

Vítr si otupuje špičáky
o tvé oči.
Brousí se o ostří
tvé tváře. Nožem hraje
na strunách tvých vlasů.
Městské fontány zpívají
poslední tvé přání.

Rány jsou — divoké ostružiny.
Kde se jich tolik vzalo?
(Kdo teď zopakuje
všecky tvé rány v bronzu?)
Kdo by věřil svým očím,
že mrtev v noci městem kráčíš
na svých ranách; svítíš,
věčná výčitka všem,
kdo zaspali své svítání.

Kdyby tě byli znali jako teď,
mohli se ti i zaživa
uhnížit
na prsou —
všichni dobří ptáci tohoto věku.

Žebra ti v neděli v parku zvoní
jako topoly.

Tak velký jsi,
a ani ptáci se tě nebojí.

POEZIE

Gregor Strniša

Večerní bajka

Stromy otevřou kmeny, jen to suše praskne,
a temná srdce, jež jsou skryta v nich,
začnou dutě tlouct tak jako bubny v dálce.
Od žluté luny šedý lyšaj visí.

Veliké kameny povstanou v lese
a na tenkých nohou začnou opisovat kruh
jak obrovští šediví pavouci.
Zakusují se do měkkých tváří hub.

Na druhé straně lesa, v tmavém domě,
v světnicích, hlubokých nízkých děrách,
spí lidé jak dlouhé šedé myši.
Veliké kočky snů si s nimi pohrávají.

Přeložil

Dušan Karpatský

ČERVENĚ ORÁMOVANÝ PAPÍREK

Málokdo z lidí, které znám, pochopí starostlivost, s jakou opatruji malou nudličku papírku, pro jiné zcela bezcennou; mně však ten červeně orámovaný papírek připomíná události jistého důležitého dne v mém životě tak naléhavě, že se někdy dostávám až do stavu sentimentality nedůstojné mého postavení: jsem totiž prokuristou velké textilní továrny. Bráním se však výčitkám sentimentality a stále znovu se pokouším přisoudit tomuto útržku papíru jen význam dokumentární. Je to celkem nepatrný proužek papíru, který má sice přibližnou podobu známky, ale nikoliv její formát, je užší a zároveň delší; ačkoliv je také, jako poštovní známky, vydán poštovní správou, nemá pro jiné ani nejmenší sběratelskou hodnotu. Je červeně orámovaný a kolmou červenou čarou přepůlený ve dva obdélníky nestejně velikosti: v tom menším je černou barvou tučně vytištěno písmeno R, ve větším je pak stejným způsobem vytištěno slovo „Düsseldorf“ a několik číslic, přesně číslo 634. To je všechno, a celý ten cárek papíru je už načisto zažloutlý, skorem úplně roztržený a umolousaný, a teď, když jsem ho tak podrobně popsal, se rozhoduji, zdali ho přece jen už nemám zahodit: tu docela obyčejnou rekomandační nálepku na doporučené zásilky, jakých každý poštovní úřad denně vylepí celé archy.

Ale tento kousek papírku mě upamatovává na skutečně nezapomenutelný den mého života. Nezapomenutelný, ačkoliv jsem se ho už mnohokrát pokoušel ze své paměti vymazat. Kdykoliv si na onen den vzpomenu, ucítím nejdříve vůni vanilkového prášku, teplou a sladkou, která se ke mně tenkrát plížila přes práh do ložnice a připomínala matčino dobré srdce: prosil jsem ji, aby mi na první den dovolené připravila vanilkovcu zmrzlinu, a když jsem se probudil, už jsem ji cítil.

Bylo půl jedenácté. Zapálil jsem si cigaretu, narovnal pod hlavou polštář a představoval si, co budu dělat odpoledne. Chtěl jsem si jít zaplavat, po obědě bych tedy mohl jít na koupaliště, tam si zakouřit, něco si přečíst a čekat na jednu známou, která slíbila, že tam po páté přijde taky.

Matka v kuchyni naklepávala maso, a když na okamžik přestala, zaslechl jsem, jak si něco pobroukává. Byl jsem v tu chvíli docela šťastný. Den předtím jsem obstál ve zkoušce, měl jsem teď dobré místo v textilní továrně, zaměstnání s nadějí na postup — a teď tu byla dovolená a přitom léto. Venku bylo horko, ale já měl tenkrát ještě vedra rád. Mezerami v žaluziích jsem viděl zeleň stromů před naším domem. Slyšel jsem hluk tramvají a těšil se na snídani. Potom přišla matka, aby si u mých dveří poslechla, jestli jsem už vzhůru, na tu chvíli bylo v našem bytě naprosté ticho, a právě když jsem chtěl zavolat „Mami!“ někdo zazvonil. Matka šla ke dveřím a já zdálky, od zahradních vrátek, zaslechl podivuhodně jasný zvuk bzučáku, matka na chodbě mluvila se sousedkou, potom se do toho vmísil mužský hlas a já okamžitě poznal, že je to listonoš, vešel do naší chodby, matka se zeptala: „Máte něco?“ a listonoš řekl: „Tady — podepište mi

to, prosím.“ Potom bylo zas chvilku ticho, pak řekl listonoš: „Děkuji,“ matka za ním zavřela a já slyšel, jak se vrací do kuchyně.

Za chvilku potom jsem vstal a šel do koupelny. Holil jsem se, dlouho a důkladně jsem se také myl, a když jsem konečně zarazil vodu, slyšel jsem, že matka mele kávu. Připadalo mi to úplně jako v neděli. Nikdo mi to asi nebude věřit, ale najednou se mi u srdce udělalo těžko. Matčin mlýnek jsem už neslyšel. Osušil jsem se, oblékl se, učešal a vešel do kuchyně. Na stole stály květiny, krásné růžové karafiáty, všechno bylo čistě prostřeno a na mém talířku ležel červený balíček cigaret.

Potom přišla matka s konvičkou kávy a já hned viděl, že pláče. V jedné ruce držela ten džbáněk, v druhé svazeček pošty, a oči měla zarudlé. Šel jsem k ní, vzal jí konvici z ruky, políbil ji na tvář a řekl: „Dobré jitro!“ Podívala se na mě, řekla: „Dobré jitro, vyspal ses dobře?“ Přitom se pokoušela o úsměv, ale nedařilo se jí to. Sedli jsme si, matka nalila kávu, já otevřel balíček cigaret a zapálil si. Ale najednou mě na všechno přešla chuť. Míchal jsem kávou, pokoušel se podívat se pořádně na matku, ale vždycky jsem rychle sklopil zrak. „Přišlo něco?“ zeptal jsem se, bylo to ovšem zbytečné, její malá vrásčitá ruka spočívala na hromádce pošty. Navrchu byly nějaké noviny. „Ano,“ řekla a přistrčila paklíček pošty ke mně. Vzal jsem si noviny. Matka mi zatím mazala krajíc máslem. Na první straně byl veliký titulek: „Týrání Němců v koridoru pokračuje!“ Podobné věty byly na titulních stránkách novin už kolik týdnů. Zprávy o přestřelkách na polských hranicích a o uprchlících, kteří opouštějí oblast sváru a prchají do Říše. Noviny jsem zase odložil. Potom jsem se podíval na prospekt vinařské firmy, od níž jsme kupovali, dokud byl otec ještě naživu. Nabízeli nám za výhodných podmínek nějaký ryzlink. Také tenhle prospekt jsem odložil.

Matka mezitím domazala chleba, položila mi ho na talíř a řekla: „Tak jez něco!“ A dala se náhle do usedavého vzlykotu. Nemohl jsem přenést přes srdce, abych se na ni podíval, nemohu se dívat na lidi, kteří trpí, a právě v tomto okamžiku jsem pochopil, že matčin pláč musí mít něco společného s poštou. Ovšem, musí v tom být pošta! Zamáčkli jsem cigaretu, zakousl se do namazaného krajíce a vzal další obálku, která teď byla navrchu. A když jsem ji zvedal, spatřil jsem úplně vespod ležet ještě dopisnici. Avšak té malé rekomandační nálepky, kterou dodnes tak pečlivě opatruji, té jsem si ještě nepovšíml. Přečetl jsem si tedy nejdříve dopis, byl od strýce Eduarda. Strýc psal, že se po dlouhých letech asesorování stal konečně panem radou, ale musel se dát přeložit do malého pohorského hnízda. Ani finačně si nepolepšil, protože se dostal do nejnížší platové třídy. A jeho děti někde chytly průduškový kašel, a dále psal, že ho všechno žere, jistě prý víme, co. To jsme věděli, také nás to štválo, mnoho lidí, vždyť jsme viděli ty noviny.

Když jsem chtěl sáhnout po dopisnici, spatřil jsem, že je pryč. Matka si ten

lístek vypůjčila, držela ho před očima a já civěl na svůj nakousnutý krajíc, míchal kávou a čekal. Nikdy na to nezapomenu. Matka plakala tak usedavě jen jednou: když zemřel otec. A také tenkrát jsem se neodvážil pohlédnout jí do obličeje. Snažil jsem se zatím jíst, ale najednou se mi zadrhlo cosi v hrdle, poněvadž mě jako bleskem osvitil nápad, že tohle musí být něco, co se týká mne, když to dokázalo matku takhle vyvést z míry. Matka něco zamumlala, podala mi lístek, na němž jsem teprve teď spatřil přilepenou nálepku rekomanda, tenhle červeně orámovaný obdélníček, který je kolmou čarou přepůlený na dvě různě velké plošky. Na menší stojí velké, tlusté a černé písmeno R a na větší slovo „Düsseldorf“ a číslo 634. Jinak to byl docela obyčejný korespondenční lístek, adresovaný mně, a na jeho zadní straně jsem četl: „Pan Bruno Schneider! Dostavte se 5. 8. 1939 do Schlieffenových kasáren v Adenbrücku za účelem nástupu osmítýdenního vojenského cvičení.“ Slova Bruno Schneider, datum a Adenbrück byly doplněny perem, všechno ostatní bylo předtištěno. Dole pod tím vším byl nějaký klikyhák a potom vytištěné slovo „major“. Dnes už vím, že ten klikyhák byl zbytečný. Razítko s majorovým podpisem by bylo udělalo stejnou službu. Důležitá byla jen ta malá nálepka s R, kvůli níž se matka musela podepsat na listonošově soupisce.

Položil jsem ruku na matčino rameno a řekl: „No, ještě že jen na osm týdnů.“ A matka řekla: „Ach, ano.“ „Jen osm týdnů,“ pokračoval jsem a věděl, že to není pravda, a matka si utírala slzy a říkala: „No ovšem, přirozeně,“ a oba jsme lhalí. Vzal jsem si opět krajíc. Vtom mě napadlo, že už je čtvrtého a že nazítří v 10 hodin budu muset být o nějakých tři sta kilometrů dál na východě. Cítil jsem, jak blednu, chleba jsem zase položil, vstal jsem, ale matky jsem si už nevšímal. Šel jsem do svého pokoje. Postavil jsem se k psacímu stolu, vytáhl zásuvku a zase ji zastrčil. Rozhlížel jsem se a cítil, že se něco stalo a že nevím co. Pokoj mi už nepatřil. To bylo to celé. Dnes vím, že to byla hloupost, ale tenkrát jsem se namáhal, abych ujistil sám sebe, že pokoj patří a bude patřit mně. Bylo však zbytečné to mé hrabání v krabici s korespondencí a rovnání knížek. A dříve, než jsem si uvědomil, co vlastně dělám, začal jsem si skládat do aktovky košili, spodky, ručník a ponožky, pak jsem šel do koupelny, abych si donesl holicí potřeby. Matka pořád seděla u snídane. Už neplakala. Ještě tam ležel můj nakousnutý krajíc, v šálku mi stydla káva a já řekl: „Jdu si vedle zatelefonovat, jak mi jedou vlaky.“

Když jsem se od sousedů vrátil, zvonilo poledne. V předsíni bylo cítit pečení a květák z polévky, matka začala na drobno sekat leď do zmrzlinového stroju. Vlak mi měl jet v osm večer a k šesté ráno bych mohl být v Adenbrücku. Na nádraží to bylo od nás slabou čtvrthodinku, ale z domova jsem šel už ve tři. Obelhal jsem matku, která neměla tušení, jak dlouho se do takového Adenbrücku může jet.

Ty tři hodiny, které jsem ještě zůstal doma, vedu v paměti jako ještě horší a nekonečnější chvíle než celou tu dobu, co jsem potom byl pryč, a to byla pěkná

řádka let. Vůbec nevím, co jsme dělali. Jídlo nám nechutnalo, matka odnesla pečení, brambory i vanilkovou zmrzlinu zase pěkně zpátky do kuchyně. Potom jsme popíjeli kávu, která v konvičce zůstala ještě od snídaň, kouřil jsem a tu a tam jsme prohodili několik slov. „Osm týdnů,“ říkal jsem a matka přikyvovala. „Ano, no ovšem,“ a už neplakala. Tři hodiny jsme se takhle obelhávali, až už jsem to nevydržel. Matka mě políbila na tváře, rozžeňkala se se mnou, a když se za mnou zavřely dveře, jistě se zase rozplakala.

Přijela velmi brzy a já dodnes, ačkoliv je už deset let mou ženou, nevím, jestli toho telefonního hovoru nemám litovat. Stále pro mě držela u firmy místo, a když jsem se po letech vrátil, probudila k životu mou vyhaslou citizádu. Ale ani s ní jsem tenkrát nežádal tak dlouho, jak bych byl mohl. Šli jsme do biografu a v tom poloprázdném dusném a tmavém sále jsem ji políbil, ačkoliv jsem na to, přiznávám, neměl příliš velkou náladu. Líbal jsem ji ještě vickrát, a o šesté jsem už šel na nástupiště, i když jsem měl čas až do osmi. Na peróně jsem ji políbil ještě jednou a pak nastoupil do prvního vlaku, který jel k východu.

S velkou vážností jsem častokrát pozoroval a zkoumal tuto rekomandační nálepku, která dala mému životu tak nečekaný zvrat. A když jsou v létě v továrně zkoušky, vzpomenu si na svou vlastní v létě třicet osm; naši učňové však tentokrát chodí ke mně a mají rozzářené obličeje, když jim gratulují k dobrému prospěchu. Pak jsem povinen mít k nim menší projev, v němž slova o možnostech vzestupu hrají už tradiční roli.

RŮŽE Z TEXASU

Americká lidová píseň

Český text Ivo Fischer

Foxtrot *G C G D7*

mf Jedu takhle večer stezkou dát stádu v řece pít, v tom potkám hol-ku

G Emi A7 D7 G C

hezkou, že jsem až skoně slít. Má kytku žlutejch květů, snad rů-ží, co já

G D7 G E7 Ami D7 G Refr. C

vím. Znam plno ženskejch k světu, ale tahle hraje prim! Kdo si kazíš smy-si

G D7 G D7 G Emi

pro krásu ať stou a- ne-bo stou, dej si říct, že tak jak v Te-xa- su nikde

A7 D7 G C

rů-že ne-ros-tou. Ať máš kol-čák nízko u pa-su, ať si tře-ba zlo-děj

G D7 G E7 Ami D7 G Fine

stád, svo-ji žlu-tou rů- ži z Te-xa-su bu-deš po-rád mít už rád. 2. Řekla,
3. Hned si
4. Od těch

2.

Řekla, že tu žije v ranči,
je sama s tátou svým
a hrozně ráda tančí,
teď zrovna nemá s kým.
Tak já se klidně nabíd,
že půjdu hned a rád
a že se dám i zabít,
když si to bude přát.

Refrén

3.

Hned si se mnou dala rande
a přišla přesně v půl,
dole teklo Rio Grande
a po něm měsíc plul.
Když si to tak v hlavě
srovnám,
co jsem si víc moh' přát?
Ona byla milá, stíhlá, rovná,
zrovna akorát.

Refrén

4.

Od těch dob své stádo koní
sem vodím vždycky pít
a žiju jenom pro ni
a chtěl bych si ji vzít.
Když večer bandžo ladím
a zpívám si tu svou,
tak pořád v duchu hladím
jen tu růži voňavou.

Refrén

DŘÍVE NEŽ SE S VÁMI SEJDU (STREJDA)

Hudba: Milan Dvořák / Text: Vladimír Dvořák

Medium fox trot

mf C

Dříve než se s vámi, pa-ne. se-jdu. fekněte mi, jaký je váš cíl.
 Strejda říká, že jsem ještě hloupá, že prý neznám mužů pravou tvář.

Já mám totiž zvědavýho strejdu, a-by mě to strejda dovolil!
 Bud' mě teda strejdajenom houpá, a-nebo i vyjste suknič kář.

Možná, že vás ba-ví děvčatům plést hlavy, přesto bych si
 troufla večer svá-mi jít. Vy-zkouším si schutí,

jak jsou muži kru-tí, jedna se vždy mů-že při-u-čit.

Jenže, jak jsem fela, já mám strejdu, strejda bude zítra na-ším psát.

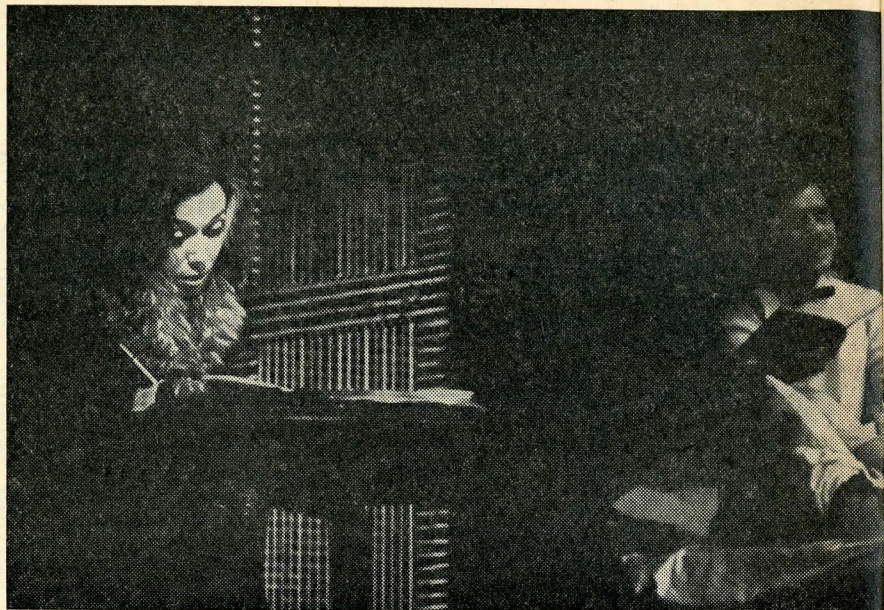
A tak dříve, než se s vámi se-jdu, pro klid je-ho nitra

slibte, že mě zítra bu-de-te mít po-rád ještě rád

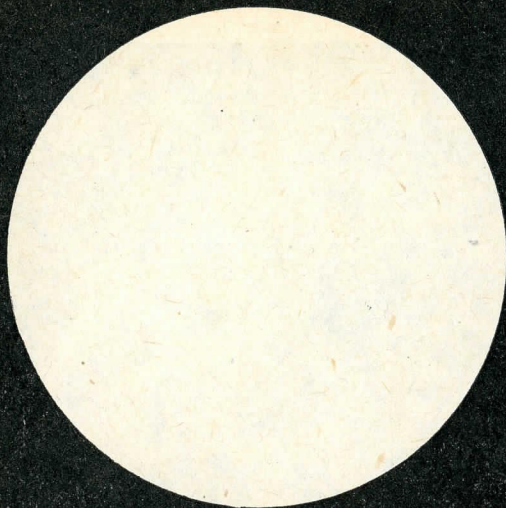
F *F#dim* C *Ami* *D9* *Fmi6* *D9* *G7* *C* *F* *C*

© SHV, 1964

Činoherní klub uvádí O'Caseyho hru *Pension pro svobodné pány* v úpravě a režii J. Krejčíka a na scéně L. Hrázy. Ve hře vystupují J. Abrhám, J. Jirásková, V. Fucholt, V. Ferbasová a další. Foto J. Červený

MĚSÍC

SEAN O'CASEY
(Přeložil František Vrba)

NAD KYLENAMOE

*(Podle originálu
The Moon Shines on Kyleneamoe*

v publikaci Three Plays by Sean O'Casey.

*vydal MacMillan & Co Ltd,
London, NEW YORK
1961*

Nad vzdálenými zelenými horami svítí
 bludný měsíc a zalévá tichou září údolí
 Kylenamoe v okrese melloeském. Táhne
 na půlnoc. V těch patnácti či kolika dom-
 cích údolní vesničky všechno spí ukolé-
 báno něžným měsíčním svitem. I milen-
 ci, jestli se nějací procházeli po silnici
 nebo polních cestách za kylenamoeskými
 humny, skončili aktivní službu a do
 zítřejšího slunce východu se neukáže ani
 živáček — nebo to tak alespoň vypadá.
 Jsme na místě, kterému kylenamoeští
 obyvatelé říkají nádraží, třebaže tu stojí
 jenom jeden časný ranní vlak a občas
 i jeden noční. Přes den se jich tu však
 přežene daleko víc a v noci tu vždycky
 přerachotí i několik vlaků nákladních,
 které možná ani netuší, že projíždějí ná-
 dražím. Vlastní nástupiště, nazývané hrdé
 perón, je z našeho dohledu vpravo; trať
 totiž zahýbá doprava rovnoběžně s okra-
 jem vesničky, která spí nějaké dva tři
 kilometry vlevo. Všichni tu však nepro-
 padli spánku, kdepak! Vlevo na scéně
 vidíme boudy, řečenou skladiště zboží,
 ale jsou tam uloženy i signální lampa,
 petrolej, hadry na jejich čištění a rozma-
 nité nářadí vhodné k nádražnímu provo-
 zu — štětka, dvoukolák na občasný odvoz
 těžších zásilek okolním farmářům nebo
 zboží příležitostně dodávaného pro ku-
 pecký krám, který zásobuje vesničany
 předměty běžné denní potřeby. Vpravo od
 skladiště, kousek za ním, vyčnívá asi
 o metr nad střechem semafor: jeho příčné
 rameno je bílé s širokým černým pruhem
 visle uprostřed, na rubu červené s bílým
 svíslým pruhem. Po straně jsou zasouvací
 barevná skla, červené a zelené, skrze něž
 rozsvícená lampa vrhá značně daleko
 příslušné barevné světlo, zvěstující stroj-
 vůdci, že má na červenou zastavit a na
 zelenou pokračovat v jízdě. Právě teď je
 semafor na zelenou. Hradlať může vy-
 stoupit po železném žebříku, připevněném
 ke sloupu semaforu, aby dal lampu na
 místo. I do horního patra boudy vede
 žebřík, a tam je ruční páka, kterou lze
 ve vzácném případě potřeby ukazatel se-
 maforu přehodit.

Napravo je chaloupka s doškovou stře-
 chou; je vidět jen její část s malým okén-
 kem, kterým se dá prostrčit pouze hlava
 a ramena, a s úzkými dveřmi, jejichž
 schod vedoucí dolů do světnice (podlaha
 je pod úrovní okolní půdy) je skoro celý
 zarostlý hrubou trávou. Bydli tam skoro

sedmdesátiletý Corny se svou ženou Mar-
 tou. Corny dosud pracuje u dráhy jako
 dělník na trati, kterého dělá už přes půl
 století.

Zleva vejde Sean Tomasheen s tlustou
 šálou kolem krku, má služební železni-
 čářskou čepici se štítkem a se širokou
 zelenou páskou dokola, manšestrové kal-
 hoty a narezle šedivý kabát. Je to asi
 pětadvacetiletý mladík; nevypadá špatně,
 ale je to trochu neohrabaný dlouhý hube-
 ňour. Pobrukuje si známou písničku
 z Bohémky — „Mně zdál se v noci krásný
 sen“. Vyleze po žebříku do prvního pa-
 tra skladiště a po chvíli se zelené svět-
 lo semaforu změnilo na červené. Sean se
 znovu objeví, sleze dolů, zahledí se napja-
 tě vpravo, pak zajde do přizemí boudy a
 vytáhne dvoukolovou káru, na které se
 dají uvázat nějaké dva tři metráky. Postaví
 káru koncem na zem, opře se o jednu
 ojku a pořád přitom zírá doprava.

Po chvíli si začne znovu propěvovat:

Mně zdál se dneska v noci sen,
 já v paláci z mramoru stál,
 byl jsem šlechtou a dvořany obklopen
 a já jsem byl jejich král.

Zdátky je slyšet zahvízdání vlaku a po-
 tom jeho rachot a supění. Sean
 Tomasheen okamžitě ožije, popadne káru
 za oje a nastaví ji směrem doprava, zřej-
 mě k očekávanému vlaku. Jeho zpěv se
 vytratí do ticha:

Nebyl bohatší muž než já
 a můj rod byl..slavnou chloubou mou.

Vlak zatím zastavil — slyšeli jsme stá-
 le hlasitější hluk a pak ztišení, když za-
 brzdl před červeným světlem. Sean
 Tomasheen k němu vyrazí s károu a za
 chvíli ji tlačí zpátky směrem k boudě,
 naloženou několika pytli, žokem a bed-
 nou. Za ním vyjde konduktér v tmavomod-
 ré uniformě a v podobné čapce se štít-
 kem, jako má Sean, jenomže se stříbrnou
 páskou dokola. V ruce drží nákladní lis-
 ty.

KONDUKTÉR: Pytel fosfátu pro Dermody-
 ho, pytel umělého krmiva pro Ballan-
 tinův krám, náká bedna pro Jeho Blaho-
 rodí pana Jeremiáše Erskina — co ten
 je vlastně zač?

SEAN: Nejspíš jeden z těch panáků, co
 voblažujou svejma návštěvama kilnaga-
 pellskej zámček, tam vzádu proti
 Ballantinovejmu za Vřesovým kopcem.

KONDUKTÉR: Hm. Radši sebou mrskni, Seane, nemám čas, mladej, máme už deset minut zpoždění.

SEAN: Pasažéry tentokrát nevezete žádný?

KONDUKTÉR: Tentokrát? Akorát! Copak jsi tady jaktěživ viděl vystoupit z vaku pasažéra? Viděl jsi někdy živou nohu, ať už křesťanskou nebo pohanskou, aby vkročila na tudlencu posvátnou půdu obce Kyleneamoe?

SEAN (*pustí oje káry u vchodu do skladiště a bere od konduktéra nákladní listy, aby je podepsal*): Já nikdá, ale třeba to viděl někdo jinej.

KONDUKTÉR: A kdopak, prosím tě? A kdypak? A pročpak? A kampak by tady kdo jezdil?

SEAN: Člověk nikdá neví. Jednoho krásného dne si možná někdo veme do hlavy, že se zajde povohlídnout, co je to vlastně to Kyleneamoe zač.

KONDUKTÉR (*bere od Seana podepsané nákladní listy*): To můžou zrovna tak uvidět z bezpečný vzdálenosti. No, tak já mažu. Máme už beztak deset minut zpoždění.

SEAN (*podívá se doprava mimo scénu — vzrušeně*): Koukej, támdlenc!

KONDUKTÉR: Pro boha, pasažér! To není možný! Z kterého vagónu to vylez? To si určitě poplet stanici. Komickej patrón. Není to strašák do zelí, kterého tam někdo postavil pro legraci? (*Oba zírají vlevo*) Koukejme, vono se to hejbá, namouduši, je to živý! V jedný pazouře to drží paraple a ve druhý aktovku. S tím chlápkem se musí něco podniknout, tomu určitě přeskočilo!

SEAN: Koukni se, jak je vymóděnej! Kampak by tak moh mít namířeno? Copak je náměsíčněj? Kterej kozel ho to sem přines? Třeba je to nákej takovej, co se honěj za motýlama.

KONDUKTÉR: Tedka v noci se ti někdo bude honit za motýlama! Ten chlap má za lubem něco nekalýho.

SEAN (*zamyšleně*): No jo, rozhlíží se, jako by chtěl někomu vybrat kurník, jestli mi rozumíš.

KONDUKTÉR: Nebo jako by se chystal vypálit rybník. Člověk nikdá neví. Někdo by na něj měl dohlídnout.

SEAN: Já teda ne. (*Skoro šeptem*) Koukej, šine si to sem k nám.

KONDUKTÉR (*rychlě se odvrátí a dívá se ke skladišti*): Votoč se honem, člo-

věče! Ať nevidí, že na něj vejráš! Koukej sem do těch lejster — vyřizujeme ty nákladní listy!

Oba se skloní nad nákladními listy. Zprava vejde lord Leslieson z Ondatří svatého Oswalda. Vypadá ve svém navlečení proti nočnímu chladu dost pozoruhodně. Na hlavě má přes uši a přes čelo naraženého tlustého, barevně vzorkovaného vlněného kulicha jako lyžař, huňatý plášť na způsob peleríny mu sahá ke kolenům, a když se plášť rozhrne, vidíme pumpky se strakatě vzorkovanými podkolenkami. Nadto má lord kolem krku tlustou a dlouhou modroztlutou vlněnou šálu, jejíž konce mu splývají přes ramena, a konečně na nohou sportovní střevíce s ozdobnými jazyky a s tlustými podrážkami. V rukou nese aktovku a deštník. Je sebejistý, vůbec si neuvědomuje, jak působí komickey; spoléhá na svou pozici a důležitost a chová se naprosto nenuceně, jako se zpravidla chovají lidé jeho společenského postavení. Přistoupí k oběma mužům a poklepe konduktérovi na záda.

LORD LESLIESON: Promiňte, pánové, kudy se odtud dostanu ven?

KONDUKTÉR (*otočí se*): Ven?

SEAN: Ven, vašnosti? Zrovna tak jako sem. To máte úplně to samý.

LORD LESLIESON (*poněkud zmaten*): Prosím? Ale já myslím ven, ven do Kyleneamoe.

KONDUKTÉR: Víc už tam bejt nemůžete. Zrovna tady jste zrovna tam.

LORD LESLIESON (*ještě zmatenější*): Prosím? Aha — už rozumím — irský smysl pro humor! (*Chabě se zasměje*) Hehehe! Jde mi o to, pánové, jak se dostanu do Kyleneamoe.

KONDUKTÉR: Vždyť vám to povídám, jste zrovna tam.

LORD LESLIESON: Do města, vážený, do města.

KONDUKTÉR: A jakýpak to město myslíte, vašnosti?

LORD LESLIESON: Město Kyleneamoe, samozřejmě.

SEAN: To má bejt město? (*Opíše rukou kruh*) Tady máte celý to slavný město.

(*Konduktérovi*): Nemám pravdu, Micku?

KONDUKTÉR: No jo, když se to veme takdlenc, tak je to největší město v celým kraji.

LORD LESLIESON: Pánové, žerty bych si vyprosil! Jsem lord Leslieson —

(Přeruší ho prudký hvízd lokomotivy vpravo mimo scénu, buďto výstraha nebo výzva)

SEAN *(konduktérovi)*: Ten tvůj mašinfíra ti šeptá do ouška, že na tebe čeká, Micku.

KONDUKTÉR *(odsekne)*: Však slyším — nejsem hluchej!

SEAN: A nepudeš?

KONDUKTÉR *(ještě nakvašeněji)*: Pudu, až pudu! Ten zatracenej hvízdal se může přetrhnout, aby předešnal jízdní řád. Jako kluk si prej div nevyplival plíce, aby předběhnul sám sebe.

SEAN: Před chvilkou jsi říkal sám, jak máte naspěch.

KONDUKTÉR *(pohoršeně)*: To jsem teda neříkal!

SEAN *(vehementně)*: A tos teda říkal! Tumloval ses, div ti křídla nenarostly, zatímco jsem podepisoval ty lejstra.

LORD LESLIESON *(pohoršeně)*: Poslechněte, pánové —

KONDUKTÉR *(pohoršeně — Seanovi)*: Koukni se, tebe znám dávno, jak všechno dovedeš přerokovat. Mám tady teďkonc ouřední jednání, nevidíš? Musím vyřídit tady toho pasažéra, nevidíš? A ke všemu ještě pasažéra z první třídy. *(Náhle lordu Lesliesonovi)* Přijel jste přece první třídou, né?

LORD LESLIESON: Samozřejmě, že přijel.

KONDUKTÉR *(Seanovi)*: Tak prosím! Pasažér z první třídy vystoupí z mého vlaku a potřebuje vyřídit náký těžkosti. Jsem přece konduktér, nevidíš?

SEAN: Jo vidím — máš uniformu jako konduktér, kecáš jako konduktér, vlak na tebe čeká, až ho vypravíš, tak už nejspíš budeš konduktér.

KONDUKTÉR *(vykřikne)*: Jsem konduktér!

LORD LESLIESON: Jen klidně, pánové, prosím vás! Ta vaše debata mi vůbec nepomůže. Mám svrchované důležitou misi, pánové, která musí, musí být splněna ještě dnes v noci, ještě dnes v noci, pánové!

KONDUKTÉR: Noc sotva začala a do rána je daleko, a my děláme všechno, co je v našich silách, abysme vám pomohli. *(Seanovi)* No, neděláme, Seane Tomasheene?

SEAN: Se rozumí, že děláme! *(Lordu*

Lesliesonovi) Jenom nám pěkně povězte, kam máte namířeno, a co pro vás máme udělat, vašnosti.

(Právě když se jim to lord Leslieson chystá povědět, lokomotiva opět zahvízdá, tentokrát déle a pronikavěji než před chvílí. Konduktér a Sean na sebe během hvízdání zírají)

KONDUKTÉR *(po pauze — útočně Seanovi)*: Chtěl jsi snad něco říct?

SEAN: Já? Kdepak. *(Podívá se vpravo směrem k lokomotivě, zakloní hlavu, aby se tón nesl jasněji a zazpívá)*:

Maar — ný vo — láá — níí!

KONDUKTÉR *(obráti se na lorda Lesliesona)*: Slyšíte? To je to vaše slavný Kyleneamoe!

LORD LESLIESON: Váš přítel vás nechtěl urazit.

KONDUKTÉR: Přítel! Ten by leda chtěl mou stříbrnou pásku na čepici, abych já nosil červenou jako vobyčejnej posluha! Při takovým nedizgrétním nactiutrhání končí každá diskuze!

LORD LESLIESON: To si můžete dodiskutovat potom sami mezi sebou. A mně laskavě povězte, jak se dostanu tam, kam chci!

SEAN: A jak vám sakra máme povědět, kam chcete, když to nevíte vy sám?

KONDUKTÉR: A vo tej naší diskuzi si rozhodujeme my sami, rozumíme?

LORD LESLIESON: Pánové, prosím vás, nechápejte mě špatně. Nechtěl jsem vám vůbec předpisovat, kde a jak máte pokračovat ve své diskuzi, to vás ujišťuji.

KONDUKTÉR: Takdle snadno se z těch svejch urážek nevykrotíš, fešáku! To bysme se to do podívali!

SEAN *(důrazně)*: A sakra, podívali! *(Konduktérovi)* Známe takový povedený ptáčky — přiletí si to bůhsámví vodkaď a na poctivý Irčany si to bude vovedírat hubu!

LORD LESLIESON: Ale, pánové, vykládáte si tu mou naprosto nevinou poznámku mylně. Opravdu, jsem už tak popletený, že vůbec nevím, co jsem vlastně říkal.

KONDUKTÉR *(posměšně)*: Oho, todlenc-to je tedy kapku silný kafe!

SEAN *(rovněž posměšně)*: Neslyšel se, co povídá! Chudinka malá!

KONDUKTÉR *(důrazně)*: Ale my jsme to slyšeli! Pane drahej, na nás žádný nadzvukový rychlosti neplatějí! Nejdřív urážet a pak se usmívat — na takovou

pořiděrní politiku vám teda nenaletíme!
SEAN: Vždyť to známe, Micku: koně poznáš po kopytech, bejka po rohách, Angličana po úsměvu, no ne?

LORD LESLIESON: Prosim vás, přátelé —
SEAN: Najednou přátelé — namouduši,

todlencto je tedy víc než silný kafe!
LORD LESLIESON: Jediný důvod, proč jsem vůbec přijel do tohoto zapadákov, je určitá naléhavá a delikátní mise.

SEAN (*rozhořčeně*): Zapadákov? Jakýho zapadákov? Máme tady baráky, v barácích bydlej lidi, do bijáku máme necelejch deset kilometrů, tak jaképak jsme sakra pro vás zapadákov?

LORD LESLIESON (*stále zmatenější*): Ale ne, ne, přátelé; to byla jen taková řečnická figura.

SEAN: Jak to myslíte, figura? To nám ale sakra vysvětlíte —

KONDUKTÉR (*rozmrzele Seanovi*): Á, dej porád pokoj s těma svejma imbacilnima votázkama — proč říká, že je Kylene-moe zapadákov, nebo co myslí těma figurama. To všechno jsou lapálie, a tenhlecten nekřuba by se stejně nedokázal vymáčknot.

SEAN (*rozpáleně*): Nechápu, proč se těm Angličanům trpí, aby si jezdili celou cestu až do Kylene-moe a uráželi tady Irsko Irčanům do vočí!

LORD LESLIESON (*trpělivě*): Milý pane, já žádné Irsko neurážel a neměl jsem to vůbec v úmyslu.

SEAN: Ale zatraceně to tak vypadalo, když jste říkal — (*Náhle se zarazí, rozpráhne paže před lorda Leslieona a konduktéra, ukazuje jim, aby ustoupili, a couvá přitom sám*) Kristovy rány, koukněte se, kdo to támdlenc přichází v takovou nekřestanskou noční hodinu!

KONDUKTÉR: Mladej Patrick Dunphy s Mave Linanawnovou, vedou se kolem pasu, jako by byli sami na světě. Muse-li bejt někde na tancovačce.

SEAN (*vzrušeně*): Dneska nikde žádná tancovačka nebyla, a kdyby byla, tak docela na vopáčný straně. Co tady mají co pohledávat na železničních pozemkách? Ty dvá maj za lubem řádkou čertovinu.

KONDUKTÉR: Co jinýho, voddávají se pod rouškou noci hříšnému pokušení.

SEAN: Zapomínají ve vlnobití nedovolený vášně na všecken stud.

LORD LESLIESON (*popuzeně*): Á, ne-

smysl! Pro boha na nebesích, věnujte laskavě trochu pozornosti tomu, jak se dostanu tam, kam potřebuji. (*Ukáže gestem směrem k dvojici*) Na těch dvou přece není nic zvláštního. Mládenec se svým děvčetem! To se dá vidět všude.

KONDUKTÉR: Cože, v Kylene-moe?

SEAN: A — a v tudlectu noční dobu?
LORD LESLIESON (*dojde mu trpělivost — skoro zařve*): V každou noční dobu, vy blázne jeden!

KONDUKTÉR (*vážně*): V Anglii, vašnosti, ale ne tady! A čím dřív tam budete zpátky, tím lepší pro vás!

LORD LESLIESON (*dosud vztekle*): Co je mi do vašeho mladého Dunphyho a do holky, se kterou se vede! (*Vybuchne*) Chci se dostat do města!

(*Zatímco mluví, vejde mladík s děvčetem, rukama se navzájem objímají kolem pasu, nevidí nic než sebe, zamilované a sentimentálně zakoukání jeden do druhého.*)

CHLAPEC: Srdíčko moje, tebe bych nedal za celý Irsko, namouduši, hubičko moje.

DĚVČE: Já vím, kocourku, ale nedal bych mě za žádnou jinou holku ze vsí?

SEAN (*energicky a pohoršeně se pustí k nim*): Co to tady vyvádíte, he? Co máte co dělat na veřejný cestě takle pozdě v noci, he?

CHLAPEC: Co je tobě do toho?

SEAN: To uvidíte, až to na vás vohlásím panu farář! První věc, kterou udělám zejtra ráno!

DĚVČE: Aspoň zaplaťpánbůh, Tomyšlínku, že to nemusíš hlásit jako poslední věc dneska v noci.

SEAN (*pohoršeně*): Nebudte ještě drzý, jo! Víte, že se nacházíte na soukromém pozemku, na majetku dráhy? Měl bych vám napařit pokutu, to bych měl. Víte, že už je půlnoc pryč?

KONDUKTÉR (*zašilhá na hodinky*): Půl jedný a pět minut je!

SEAN: Kde jste byli a co jste vyváděli?

CHLAPEC (*s narůstajícím vztekem*): Chceš si hrát na pampátera, abych se ti vyzpovídal, nebo co?

DĚVČE (*jemně ho táhne pryč*): Pojďme radši, nech je bejt, miláčku, ať se třeba zfamfrňejí!

SEAN: Koukejte, ať jste pryč, vy dvá! Kdyby vás tu někdo viděl, to bysme

z toho měli pěknou reputaci — a já abych si ještě vodnes, že vám k tomu dávám příležitost! Jste snad naši pasažeri jako tendlecten pán?

LORD LESLIESON (*skoro hystericky*): Proboha, přestaňte už s tím žvaněním a nechte mě promluvit! Ať si tihle dva řádní mladí lidé jdou po svých a vy jim už dejte pokoj! (*Dvojici*) Běžte, děti, hněte sebou!

CHLAPEC (*s nelibostí*): A copak jste zač, abysme se podle vás hejbali? Jste snad nákej vrchní vod četníků nebo co?

LORD LESLIESON (*zoufale*): Běžte, běžte, prosím vás! Já už nevím, co vlastně jsem, kde vlastně jsem, a co tady vůbec dělám.

SEAN (*rozpáleně a s nelibostí*): Jste tady v Kyleneamoe — to aspoň víte, né?

LORD LESLIESON: Chtěl bych taxametr, aby mě odvezl do města.

KONDUKTÉR (*vyjeveně*): Taxametr!

DĚVČE (*užasle*): Do města?

CHLAPEC: Hele, do jakýho města?

LORD LESLIESON: Tolik otázek, pánové, a tolik odpovědí na mé otázky... že jsem z toho ve stavu... nejsem vstávu... jsem z toho, pánové, svrchovaně zmaten.

SEAN: Zmatenej můžete bejt leda z toho, že sám nevíte, kam vlastně chcete, a co tam chcete vůbec dělat.

LORD LESLIESON: Vždyť jsem vám už vysvětlil, že tu mám určitou misi.

CHLAPEC (*najednou mu svítne*): A jó — že von to bude misionář, třebaš vod mormónů, a přijel nám sem kázat to jejich mnohoženství!

DĚVČE (*vzdorně*): To ať se radši vrátí, vodkad přišel!

LORD LESLIESON (*zuřivě*): Ale ne! Ne, říkám vám! Nejsem kazatel! Mám tady politickou misi, důležité poslání, vezu dokumenty pro —

(*Lokomotiva znovu zahvízdá, tentokrát jsou to tři krátké a pronikavé hvizdy, naléhavě a velitelské*)

SEAN (*nedokáže překonat pokušení, zapívá*): Mar — ný vo — láá — ní!

KONDUKTÉR: Jedovatější potvoru než seš ty, Tomasheene, by nedokázali namíchat všichni apatykáři na světě dohromady.

(*Dveře domku vpravo se otevrou a vyjde Cornelius Conroy. Je mu kolem sedmdesátky, má šedivé vousy. Je zahalen do*

peřiny, na hlavě má naraženou starou čepici a nohy naboso ve velkých, hrubých a nezašněrovaných botách. Současně se otevře okénko a z něho se vykloní co možná nejdál Marta Conroyová, aby dohlédla na skupinku na druhé straně i pod sebe na Cornelia, stojícího na prahu. Je zabalená do červené šály, otočená jako kukla přes hlavu, takže je z ní vidět jen část čela, tváře a kousek brady. Přidrží se si šálu rukama, kterýma se drží okenního rámu. Zdá se stejně stará jako její muž, je vrásčitá, ale oči jí svítí a hlas má jasný)

CORNY (*dopáleně*): Co je to sakra porád za kravál? Řvou tady a hulákají a mašina houká jako pominutá, že nedají člověku v posteli voka zamhouřit!

MARTA (*ozvěnou opakuje manželova poslední slova*): Nedají člověku v posteli voka zamhouřit. Jo.

CORNY: Celý dlouhý roky, Michale Mulhawne, noc jako noc ta tvoje mašina vždycky přijela, vobjela, a nikdá ani nepípla.

MARTA: Přijela, vobjela, a nikdá ani nepípla.

CORNY: Šupity k nám, šupity dál, a nikdá ani nemukla.

MARTA: Šupity k nám, šupity dál, a nikdá ani nemukla.

CORNY: A tedkonec má člověk spaní nadranc kvůli takovému nekřesťanskému kraválu!

MARTA (*zuřivě přikyvuje*): Nekřesťanskému kraválu!

SEAN: Za to všecko může (*ukazuje na lorda Lesliesona*) tadlecta vyčouhlna.

KONDUKTÉR: Snažíme se z něj vypáčit, kam vlastně chce.

LORD LESLIESON (*pohoršeně*): To je pomluva! Prohlásil jsem vám všem naprosto jasně, kam chci. (*Odstrkává ty, kdo mu brání v cestě a pospíchá ke Cornymu*) Buďte tak hodný, potřebuji se prostě naléhavě dostat do města... do města... (*Nešťastně*) Ach, z toho všeho zmatku a blábolení a hádání a dohadování jsem teď dokonce zapomněl, jak se to místo vlastně jmenuje.

KONDUKTÉR

SEAN (*zároveň*): Kyleneamoe!

LORD LESLIESON (*stojí uprostřed všech, gestikuluje rukama*): Chci se neprodle- ně dostat do města Kyleneamoe!

CORNY: Do města?

MARTA (*ozvěnou*): Města?

CORNY: Tak aby teda bylo jasno: co je to vůbec zač?

MARTA (*vykloní se ještě víc z okna*): Tak mluvte, člověče!

LORD LESLIESON: Jsem lord Leslieson z Ondatří svatého Oswalda.

KONDUKTÉR: Jaktěživo jsem to jméno neslyšel.

CORNY: Já taky ne.

MARTA: Takový jméno jaktěživo po celým Irsku nezašeptal ani větříček.

SEAN: Mezi všema svatejma, vo kterejch jsem kdy slyšel, nikdá žádná ondatra svatýho Oswalda nebyla, nikdá.

LORD LESLIESON: Musím mluvit s nějakým zodpovědným činitelem. Kde máte nejbližší telefon?

SEAN: Dole na poště.

LORD LESLIESON: Okamžitě mě tam dovedte, vážený!

SEAN: Co si vo mně myslíte — že tady vopustím své důležité povinnosti a zbožím, aby eště došlo k nějakému maléru?

CHLAPEC: Na poště je teďkonc v noci stejně tma a zavřino a prázdnó.

LORD LESLIESON (*vyskočí na bednu na káře, aby dodal svým slovům důrazu*): Poslouchejte mě, lidé, prosím vás, poslouchejte mě pozorně s plnou vážností. Musím vám povědět něco životně důležitého. Pochopte to, prosím vás.

KONDUKTÉR (*netrpělivě*): Tak ven s tím, jakýpak chození kolem horký kaše.

MARTA (*zamyšleně, ale zřetelně*): Připadá mi kapku potápanej.

LORD LESLIESON: Vezu důležité dokumenty pro britského ministerského předsedu, hraběte z Epplepenu, který tráví dovolenou někde zde na zámečku Killnalayně. (*Honem nahlédne do notesu, který vytáhne z kapsy*) Přiletěl jsem podle svých instrukcí do Dublinu a tam jsem nasedl na vlak, do vyhrazeného vagonu, aby se mnou nikdo nemohl zapříst rozhovor.

CORNY (*vyhrkne*): Zasejc ty Anglání!

MARTA (*ozvěnou*): Zasejc Anglání!

LORD LESLIESON (*rozzlobeně — Cornymu*): Neskákejte mi do řeči, člověče! Podle instrukcí mám vystoupit v Kilenamoe, najmout si vůz a pospíšit si na killnalayský zámek. Nerozčilujte mě tedy laskavě žádným dalším dohadováním a sežeňte mi okamžitě vůz!

(*Andy O'Hurrie, strojvůdce, vyjde zpoza Cornyho domku; je to zavalitý menší pětáctýřicátník, obličej má od oleje a od uhelného prachu, tváře červené, krátce přistřižený knírek. Na sobě má ušplněné modráky a drží hrst promaštěné čistící cupaniny. Tváří se navztekanej*)

ANDY (*hlasitě a zlostně*): Krucipísek! To tady budem ložírovat nebo co? Zakládáte mateřskou školku pro dospělý? Uvědomuješ si, Michale Mulehawne, že mi kvůli tobě usnula mašina? Co mám napsat do hlášení, až dojedu s půlhodinovým zpožděním, jestli ne s hodinovým? LORD LESLIESON (*slézá z bedny a zoufale se na ni posadí, s lokty na kolenou, s tváří zabořenou do dlaní*): Další z nich!

SEAN (*ukazuje na lorda Lesliesona*): Za všechno může tendlecten chlap tady na tý bedně.

ANDY: Co chce? A co je to zač?

SEAN (*sáhne lordu Lesliesonovi na rameno*): Andy O'Hurrie chce vědět, co jste zač.

LORD LESLIESON (*zaúpí*): Jsem lord Leslieson z Ondatří svatého Oswalda.

CORNY (*opakuje informaci*): Lord Leslieson z Ondatří svatýho Oswalda.

MARTA (*ozvěnou*): Ondatří svatýho Oswalda.

ANDY: Nepovídejte?

KONDUKTÉR: Chce se dostat do města.

ANDY (*přiblíží se ke skupině*): Do města? Do jakýho města?

SEAN: Do města Kilenamoe.

ANDY (*s jistým soucitem*): Někdo si z něj musel vystřelit.

LORD LESLIESON (*s nelibostí — prudce se posadí, aby Andyemu odpověděl*): Nesmysl! Žádný úředník ministerstva zahraničí by si nedovolil vystřelit z lorda Lesliesona. Vraťte se na svou lokomotivu, člověče, jestli se nechcete zesmšnit!

ANDY (*popuzeně*): Koho tady chcete komandovat? To bysme se na to podívali, aby si nákej lord nebo lady přijeli až vodněkad z Londýna a pak tady člověka sekýrovali! Na lokomotivu, k lokomotivě, vod lokomotivy, vedle lokomotivy nebo za lokomotivou — to jsou všechno náležitosti mého vosobního rozhodování, a žádnéj takovejhle vetřelec nade mnou nemá žádnou pravomoc!

KONDUKTĚR (*lordu Lesliesonovi*): Udělal byste nejlíp, vaše lordstvo, kdybyste vzal na vědomost, že dneska už si v Irsku nemáte co dupat nebo si na nás kejšvat prstíčkem.

LORD LESLIESON (*sklesne sklíčeně zpátky na bednu*): No dobrá, dobrá, já vím.

CHLAPEC: Přijede si a tváří se, jako by si porád ještě mohli dovolit po nás šlapat!

SEAN (*obráť se vztekle k mladé dvojici*): Na vás dvě jsem v tom rozčilení ze všech těch vážnejch věcí zapomněl! Taklenc nestydatě se mi courat po nocích! (*Pompězně*) Nemyslete si, že si dáme svůj čistej štít pokálet nějakým schvalováním toho vašeho brouzdání hříšnou rosou, toho vašeho pálnočního miliskování!

MARTA (*vypískne z okna*): Jó! Koukejte, at' jste pryč a nepokoušejte pánaboha! Alou domů, slušnejm lidem z vočí a na kutě — a každěj zvlášť!

DĚVČE (*tahá chlapce za rukáv*): Pojd, puclíku, máme to eště lán světa! Nech ty blázny, snad se nad nima pánbů smiluje! (*Vyjdou ve vzájemném objetí*)

SEAN (*za nimi*): A pusťte se těma rukama — ať nedojde k nějakýmu maléru, jo!

CORNY (*oddychne si*): Fuj! Zaplať pánbů, že jsou pryč.

MARTA: Zaplať pánbů na nebesích, že jsou pryč!

ANDY: A teďkonc, když je čistej vzduch, byste se měli sebrat a pomoci tomu dlenc mladýmu vyříditi tu jeho věc.

SEAN (*jemně třese lordem Lesliesonem za rameno*): Hej, vy, hlavu vzhůru a vysypte nám konečně zřetelně a jasně, kam se to vlastně chcete dostat a jak se tam chcete dostat.

LORD LESLIESON (*netrpělivě*): Vždyť jsem vám to říkal — na killnalaynský zámeček a potřebuji se tam dostat vozem.

SEAN (*ohromeně*): Vozem!

KONDUKTĚR: Jakým vozem?

LORD LESLIESON: Automobilem, přirozeně.

CORNY (*skoro zděšeně*): Automobilem!

MARTA (*ozvěnou*): Automobilem!

LORD LESLIESON: Právě proto chci do města — abych si tam nějaký najal.

ANDY: Do města!

CORNY: Heleme, do jakýho města?

MARTA: Do města? Mně se hnedka zdál kapku pořápanej!

SEAN: Na míli vodsad' je všeho všudy třicet baráků, a čtrnáct z nich je vopuštěnejch.

LORD LESLIESON: Ale někdo z obyvatel přece musí mít nějaký automobil?

SEAN: Člověče drahá, většina z nich, mužský jako ženský, má na hřbetě nejmíň sedum křížků. Aťák! Pochybuj, jestli tady někdo takovej aťák jaktěživo vůbec viděl, třebaš jen z dálky. Kdepak tady aťák!

KONDUKTĚR: A co tady Corny?

CORNY (*užasle*): Já?

KONDUKTĚR (*vemlouvavě*): Když se uváží, v jaký je ten člověk šlamastyce, by tam snad v nejhorším mohla zajet Jinny a dovízt ho na to jeho slavný rande.

CORNY: Jinny? Ted'konc v noci?

SEAN: Vždyť by to pro Jinny bylo jako nic. Znáš po cestě každěj kámen, jezdí tam každou chvíli, a dovezla by ho tam jako v bavlnce.

LORD LESLIESON (*zdvihl skloněnou hlavu a podezíravě naslouchá, co se povídá*): Jaká Jinny?

SEAN (*chlácholivě*): Žádný strachy, vašnosti! Jinny není žádná divoška. Ta vám neublíží. Vodveze vás tam jako v kolibce.

LORD LESLIESON: Pochopte laskavě, že jsem představitel britského ministerstva zahraničí! V tak svrchované důležitém postavení si nemohu dovolit toulat se po nocích a po opuštěných cestách s nějakou vaší Jinny nebo Jane!

MARTA (*bojovně z okna*): Co tím chcete říct, že se naše Jinny a Jany toulají po nocích a po vopuštěnejch cestách? Chcete nás urážet těma svejma necudnostma anglickejma? Můj manžel Cornelius Conroy a já, jeho manželka, Marta Conroyová, my máme náhodou za celý tý boží léta tak počestnou reputaci, že po nás nikdá nemusel loupnout vočima ani ten nejpobožnější pampáter v Irsku!

KONDUKTĚR: Ale vždyť pána těma svejma Jinny a Janama pletete! (*Lordu Lesliesonovi*) Heleďte, vašnosti, ta dlencta Jinny nenosí žádný sukně; je to pěkná čistá mula, se kterou vozí Corny v košatině rašelinu na topení nebo sem tam nějakou tu zeleninu na trh, párek slepic nebo třebaš čuníka. Ted'konc v noci je to vaše jediná příležitost, jak se vodsád dostat, kam máte namířeno.

LORD LESLIESON (*zděšeně*): Cože, kordcat se tam v košatině tažené mulou!

SEAN: Když si dáte pod zadek votýpku slámy, budete se v tý košatině cejit jako sám král na svém královském trůně. (*Neodolá té komické představě a zazpívá obměnu známého spirituálu*):

Vozejkku, domů mě vem,
vozejkku můj, domů mě vem!

LORD LESLIESON (*zuří*): A to zase ne, pánové! Já vás Irčany znám! Všechno se to dostane do irských novin: Vysoký úředník britského ministerstva zahraničí jede za ministerským předsedou na hromadě rašeliny v košatině! A pak to přetisknou naše anglické noviny a já budu ve vlastní zemi pro bláznů, dokud nevmře celá moje generace a já s ní!

SEAN: Je to vaše jediná naděje.

KONDUKTÉR: Je to vaše jediná příležitost.

LORD LESLIESON (*usedne zdrceně zpátky na bednu*): Bože, to jsou hlupáci, je to ale barbarská země!

ANDY (*teď zuří on*): A vy jste všichni náramně chytrý, že jo? Pročpak to vaše slavné ministerstvo zahraničí nezařídilo, aby na vás čekal u vlaku povoz, kterej by tak velkého pána vodvez za tím vaším slavným ministerským předsedou jako po másle?

KONDUKTÉR: No jo, pročpak ne? Nebo pročpak vás neposlali autákem direktně až na místo?

CORNY (*vyhrkne*): Na to neměli dost filipa!

MARTA (*zamumlá z okna*): Neměli dost filipa!

SEAN (*lordu Lesliesonovi*): Tak co — zkusíme tu košatinu nebo ne?

CORNY (*klidně, ale významně*): Koukám, mládenci, že mě jste se eště na nic neptali. Něco jinýho je mou košatinu chtít, a něco jinýho ji dostat.

MARTA: Něco jinýho ji dostat.

LORD LESLIESON (*náhle vyskočí — rozhodně*): Já to zkusím, košatinu i s tou mulou. Bude to jedinečná zkušenost!

SEAN (*spokojeně*): Tak to bysme měli.

KONDUKTÉR: Šťastnej konec všechno napraví.

CORNY: A to zasej prr! To bysme měli, jo? Šťastnej konec, jo? Domlouvat se Corneliovi Conroyovi před nosem a nikdo se ho ani nevoptá, cò na to von!

MARTA: Co na to von!

SEAN: Ale mlč, Corny, mysleli jsme, že seš pro.

KONDUKTÉR: To jsme mysleli.

ANDY: Samozřejmě.

CORNY (*zlověstně*): Vy jste mysleli, jo? Samozřejmě, že jo? (*Vybuchne*) Tak jestli se ten váš milospán chce dostat, kam chce, ať si tam sakra dojde po svejch!

MARTA: Dojde po svejch!

CORNY (*palčatě*): Ani mě nenapadne burcovat naši Jinny ze zaslouženého spánku kvůli nákýmu takovému nebo makovému. Jinny se mi nebude trmáčet po nocích kvůli nikomu!

KONDUKTÉR (*nakvašeně*): No dobrá, dobrá!

CORNY (*nevšímá si ho*): Nebudu Jinny vytrhovat z jejích sladkejš snů kvůli žádnýmu anglickýmu ministerskýmu předsedovi ani kvůli žádnýmu náfukovi z anglickýho ministerstva zahraničí! (*Ještě vehementněji*) Povídám, že bych Jinny nepokazil její vodpočinek, ani kdyby mě vo to prosil sám pan farář z Kyleneamoe!

ANDY: Nemůžes přece chtít, aby se tam ten chudák vypravil pěšky — copak by trefil?

CORNY: Nikdo vám nikomu nebrání, abyste ho tam dovedli — jeden vpředu, druhý dva vzadu, pěkně až na místo.

ANDY (*zděšeně*): A vlak zatím nechat stát, kde stojí?

CORNY (*sarkasticky*): Však už si na to za tu dobu musel zvyknout.

(*Při jeho slovech se za Cornyho chalupu vynoří hlouček cestujících v čele s mladou ženou. Zůstanou stát a všichni se tváří trochu vyjukaně*)

PASAŽÉRKA: Pasažéři chtějí, abych se zeptala, proč se ten vlak už skoro půl hodiny nehejbá z místa. Chudáci pasažéři jsou z toho celí pryč! Tak koukejte mazat zpátky do vlaku a nechte už toho vašeho konferování!

SEAN: Konferování, podívejme! Pasažéři mají sedět ve vlaku, a dokavad tam sedíte, jste pod mou pravomocí! Tak radši koukejte mazat zpátky sami, nemáte žádný právo vměšovat se do služebního výkonu ouředního orgánu při zajišťování uskladnění přepravovaného zboží!

SEAN (*navzáje na konduktéra*): Který se hnedka ráno musí doručit příjemcům ve městě Kyleneamoe.

LORD LESLIESON (*náhle vyskočí — vzrušeně*): Teď jsem vás chytil! Vidíte, jak mi lžete! Všichni to slyšeli, jak se teď prořek!

SEAN (*zaražený a zmatený*): S čím se kdo prořek, člověče?

LORD LESLIESON (*vzrušeně*): S tím městem! Řekl jste ve městě Kyleneamoe! Slyšel jsem vás dobře, všichni jsme to slyšeli! Musím se tam dostat! Rozumíte? Musíte mi ukázat cestu do města!

ANDY: Á, sedte a držte zobák — teďka máme jinačí problémy.

SEAN (*lordu Lesliesonovi*): To se jenom tak říká, člověče. Jestli si zejtra přečtete vokesní noviny, dočtete se tam, že včera přišla do města Kyleneamoe velká a důležitá zásilka zboží z Dublinu, který konduktér vlaku i nádražní nosiči skládali pilně celou noc, aby bylo připravený k doručení nebo k vyzvednutí hnedka po ránu.

LORD LESLIESON (*klesne zpátky na bednu*): Bože můj! Samá lež a podvod!

PASAŽÉRKA (*dopáleně, skoro zuřivě*): Tak takhle vy teda mrháte penězma veřejnosti! To vám teda brzo zatrhne! Ten jeden pasažér z první třídy, co zůstal ve vlaku, zrovna sepisuje stížnost na tohle strašný čekání v černočerný hrozivý noci.

CORNY (*chlácholivě*): Piánko, piánko, uklidněte se kapku!

MARTA (*právě tak chlácholivě*): Uklidněte se kapku!

PASAŽÉRKA (*napůl Martě v okně a napůl Cornymu ve dveřích*): Uklidněte se vy sami! Vy možná nevíte, že mám vystupovat v Kyleneatorafu, a že ten povoz, kterýj mi poslali, abych se dostala domů, bude mít možná dost čekání, jede mi, a já abych se pak celá klepala strachy, až se potáhnou deset mil pěšky tím černým a pustým krajem.

LORD LESLIESON (*s odporem a strachem*): Pane bože, všude je tady černo a pusto! (*Náhle ho napadne*) Musím hned mluvit s výpravčím!

PASAŽÉRKA (*jedovatě*): Všichni si to vypijete, brzo! Náš jedinej pasažér z první třídy už sumíruje tu stížnost na tohle úporný zdržení v Kyleneamoe a pošle ji na ředitelství železnic, takže půjdete na koberec všichni — sakumprásk!

LORD LESLIESON (*plácne Seana na rameno*): Musím hned mluvit s výpravčím!

SEAN (*nedůtklivě*): Tak pozor, člověče, pozor!

LORD LESLIESON (*důrazně*): Žádám rozmluvu s výpravčím!

SEAN (*vztekle zařve*): Však s ním už mluvíte — výpravčí jsem já!

LORD LESLIESON (*stejně hlasitě jako Sean*): Tak s přednostou stanice; musím hned mluvit s přednostou!

SEAN (*ještě hlasitěji*): Přednosta tu není — zastupuju ho já!

PASAŽÉRKA: Kdy pojedeme? Ten člověk, co zůstal na lokomotivě, říká, že celý vlak už praská touhou, abychom byli pryč.

SEAN (*najednou si uvědomí zpoždění vlaku*): Pojedeme hned! (*Odkvapí do bouďy a vzápětí vyběhne ven, tentokrát v čepici s vybledlou zlatou páskou. Andymu O'Hurriemu s gestem směrem k vlaku*) Co tady vlastně děláš? Andy O'Hurrie, víte přece, že nemáte právo opustit lokomotivu?

ANDY (*dopáleně*): To tys mě tady zdržel, hubo jedna plechová!

SEAN (*energicky — pasažérům*): Tak pohyb tady, všichni zpátky do vagónů! Nezdržovat, pohyb! (*Pasažéři odkvapí. Konduktérovi*) Ty taky — co tady bloumáš? Proč nejseš na cestě do Kyleneatorafu, slyšíš, do Kyleneatorafu? Co si ta chudinka paní počne, jestli na ni nepočká povoz a vona bude muset šlapat deset mil černým a pustým krajem? Už máte půl hodiny zpoždění!

KONDUKTÉR (*vybuchne*): Ty balíku jedna horácká, s kým to mluvíš, co? Tak von si tady bude komandovat konduktéra, kterýj vede vlak po hlavní trati a zodpovídá za přepravu pasažérů z nástupní stanice do stanice určení, aby se jim přitom nezkrřivil vlásek na hlavě — SEAN (*skočí mu do řeči*): Tak abys v tom radši pokračoval, ne?

KONDUKTÉR (*nevšímá si přerušení*): Se zastávkama v Killcolmu, Ballyfunbarru, Kyleneamoe, Kyleneatorafu, Killcormacu a tak dále, a všude dopravuje pasažéry bez nejmenší úhony!

LORD LESLIESON (*žalostně*): Tak co abyste mne bez úhony dopravil na killnalaynský zámek?

KONDUKTÉR (*podrážděně odsekne*): Vlak tam nejede, člověče!

SEAN (*s důrazem*): Budeš z toho všeho mít pěknou patálii, a pak si mi nena-

řikej! Já jsem tě varoval, abys tady věčně nemlel, když si to máte dávno šu-šu-šu-supajdit přes hory a doly!

KONDUKTÉR (*chytí Andyho za rukáv — vyhrkne*): Pojd' honem, Andy, ať si tady ta ropucha jedovatá kváká sama v tom svým zatraceným bahně!

ANDY (*chladnokrevně*): Jen klid, Micku. Žádný strachy! My tomu vejtahovi ještě ukážem, komu bude vyhržovat!

SEAN (*velitelsky*): Hněte sebou, vy dva, a dejte tomu svému vlaku příležitost dorazit na místo, dřív než vám chudáci pasażéři pomřou na sešlost věkem!

ANDY (*klidně*): Nemůžeme, netroufáme si vyjet.

SEAN (*trochu zaraženě*): Proč sakra nemůžete?

ANDY: Kvůli zločinný a trestuhodný ne-dbalosti toho jistýho, co si tu votevřá hubu!

SEAN (*ještě zaraženěji — s podezřením*): Já?

ANDY: Tamhle Cornelius Conroy to vidí a paní Marta Conroyová taky.

CORNY (*lekne se; znechuceně, protože neví, oč jde*): Heleďte se, mě do těch svezích dišputací netahajte! Kdepak, pá-nové! Já nic neviděl, já nic neslyšel! (*Rychle se stáhne do chalupy a zabouchne dveře*)

MARTA (*z okna*): A já nic neviděla, já nic neslyšela! (*Odstoupí od okna a s třesknutím je stáhne [jde o vysouvací okno — pozn. překl.]*)

SEAN (*zajásá*): Aha, tak tys něco viděl, ale Corny neviděl a Marta taky ne.

ANDY (*zklamaně, ale neztrácí jistotu*): Však to uvidíš sám.

SEAN: Ten tvůj kompaňon Michal kouká nějak vyjeveně. Tak nám to teda řekni, nebo ti přeskočilo?

ANDY (*přistoupí k Seanovi — triumfálně*): Vidím, co nám celou tu dobu bránilo v jízdě, a brání nám doteďka, ty blázne! Žádněj strojvůdce se nevodvází přejet výstražnej signál, na červenou musí vodjakživa stát!

SEAN (*prudce vzhledně k semaforu, uvídní červené světlo, zděšeně*): Kristepane!

(*Vyběhne po schodech skladiště, po chvíli je slyšet přehození páky a červené světlo se změní v zelené*)

KONDUKTÉR (*pozoruje semafor*): Vida, konečně máme zelenou!

ANDY: Měl jsem ho v hrsti, previta zatracenýho proradnýho!

KONDUKTÉR (*energicky*): Jedeme — už máme půl hodiny zpoždění!

ANDY (*sebejistě, když pospíchají pryč*): Bud' to do Kyleneatorafu doženeme, nebo skončíme v pekle!

(*Když Sean rychle šplhá se střechy skladiště, je slyšet mimo scénu pronikavý hvizd konduktérovy píšťalky a hlasitější zahoukání lokomotivy. Potom šu-šu-šu rozjíždějího se vlaku, pak zvuk v dálce slábne. Sean přistoupí k lordu Lesliesonovi, který sedí sklíčeně na bedně s hlavou v dlaních. Pak dojde Sean pomalu ke skladišti a vymění zelené světlo za červené. Cestou po žebříku nahoru a dolů si propěvuje*)

To srdce, které láme žal,
si hledá každou lest,
co pomohla by žit mu dál
a jeho strážej snést...

SEAN (*zůstane stát a dívá se směrem, kudy odejel vlak*): Nechali mě tady s váma samotnýho. Nedokážou myslet na jinýho než sami na sebe. Náramně vohledupný pánové! (*Nakloní se nad lordem Lesliesonem*) Slyšíte? Nechali nás tady samotný.

LORD LESLIESON (*vyčerpaně vzhledně k Seanovi*): Díky bohu!

SEAN (*cestou k Lesliesonovi si propěvuje refrén*):

A jeho strážej, tu strážej snést.

(*Nakloní se k Lesliesonovi blíž*) Vašnosti, vy jste přece žádný červený světlo neviděl, že ne? (*Než může lord Leslieson odpovědět*) To se ví, že ne. Celou tu dobu měli zelenou, vidíte, že zelenou?

LORD LESLIESON: Je tam ještě pořád.

SEAN: Co tam je?

LORD LESLIESON: Červená — svítí vám do celého kraje!

SEAN (*si uvědomí, že je všechna snaha marná*): Hm, a co vy teďka budete dělat? Tu bednu musím dát do skladiště.

LORD LESLIESON (*vstává*): Ach tak...

(*Jde si dřepnout na zem k boudě a opře se o ni zády, zatímco Sean ukládá do skladiště zboží*)

SEAN (*ustaraně*): Tady celou noc zůstat nemůžete, člověče. A u nás máme jen

dvě světnice, já bydlím v podnájmu a domácí usychá starostma vo muže, který umírá na rakovinu.

LORD LESLIESON (*zmučeně*): Země zoufalství, žvanilů, špíny a nemocí!

SEAN (*přemlouvavě — po pauze*): Co abyste zaklepal tmdlenc u Conroyů? Vona to má v chalupě jako ve škatulce, měl byste tam sucho a teplo.

LORD LESLIESON: Ne, ne, děkuji, zůstanu raději venku.

SEAN: Bejt váma bych tam šel.

LORD LESLIESON (*nedůtklivě*): Jenže nejste já!

SEAN: Dobrá, dobrá, jak myslíte. (*jde pryč a prozpěvuje si*)

A duše vidí v zoufalství tu dobu krásy krás...

(*Vrací se k Lesliesonovi. Starostlivě*) Nerad vás tady nechávám samotného. (*Pauza*) Aspoň vám tu nechám lucernu; můžete si vo ni vohřát prsty. (*Postaví lucernu kousek od lorda Lesliesona*) Aspoň tady nebudete tak sám. (*Pauza*) Tak dobrou noc. Eště zaplatpánbůh, že vám svítí ten měsíček. (*Žnovu zaváhá, ale když lord Leslieson mlčí, pomalu vyjde. Cestou si prozpěvuje*)

A jeho strážník snést, a jeho strážník, tu strážník snést...

(*Po chvíli se otevře okno Conroyových a Marta vyhlédne na postavu schoulenou u skladištní boudy. Pak se otevrou dveře, objeví se v nich Corny a rovněž se zadívá na postavu v koutě. Dojde k ní a zaklepá lordu Lesliesonovi zlehka na rameno*)

CORNY (*vlídně, ale rozpačitě, snaží se to mít rychle za sebou, protože se stydí prokazovat někomu laskavost*): Tady celou noc zůstat nemůžete. Měsíček nám pěkně svítí, požehnej pánbůh, to zas jo. Moje vám rozložila slavník u krbu, oheň jsme naládovali rašelinou, takže vydrží až do rána. Namouduši, měsíček jako mazaneček. Tak pojďte!

LORD LESLIESON (*dojat*): To je od vás velice laskavé, ale já nemohu —

CORNY (*vodrážděně*): Musíte! Jináč do mě bude moje každých deset minut rejpát, abych se šel podívat, estli ste v pořádku — to abych se z tý postele uvstával! K snídani dostanete čerstvý vajička, domácí chleba a čaje co hrdlo ráčí, že budete zasejc jako rybička.

LORD LESLIESON (*ztuhle vstává*): To je od vás opravdu velice laskavé. Díky. Dobře vám za to zaplatím.

CORNY (*důstojně*): Nic nám za to platit nebudete. Přítel nebo nepřítel — když je na tom zle, rozdělíme se s ním vo všechno, co máme. Peníze by nám pošpinily boží požehnání.

LORD LESLIESON (*překvapeně, ale trochu se zbožnou hrůzou*): Ano, ano, já chápu. Jsem vám velice vděčný.

CORNY: Zatím než spořádáte snídani, zapřáhnú vám Jinny do košatiny, a vy si pojedete, kam chcete, jako nákej barón, jako král!

LORD LESLIESON (*nadšeně*): Pojedu si! S Jinny a v košatině! Opravdu v irském stylu!

CORNY (*náhle obchodnický*): Radši abyste hnedka věděl, kolik vás to bude stát.

LORD LESLIESON (*okamžitě podezřavě*): Ale? Kolik?

CORNY (*pevně*): Počítám za povoz a za Jinny pevnou sazbu — do pěti mil pět šilingů, do sedmi sedm a půl šilingu, do desíti mil deset. K vašemu cíli je to bez nákyho toho kroku skoro devět mil, takže budete muset vyklopit deset šilingů.

LORD LESLIESON (*náramně se mu uleví*): Ale samozřejmě, jenže to je snad málo — řekněme celou libru.

CORNY (*dotčeně*): Deset šilingů je pevná sazba. My se tady řídíme pevnějma sazbama, na nikoho se nevohlížíme a nikoho se nebojíme — je vám to jasný?

LORD LESLIESON (*napůl v mrákotách*): Naprosto. Ano, ovšem. Pevná sazba. Ano, ano.

(*Ve dveřích se objeví paní Conroyová a její matronský zjev je obklopen hřejivým zlatým přívitem, vyzařujícím z útulného přibytku*)

MARTA (*vztahuje na uvítanou obě ruce*): Jen pojďte dál, vašnosti! Pěkně vítáme a pánbůh vám požehnej!

LORD LESLIESON (*velice dojat*): Děkuji, děkuji vám, vám také ať pánbůh požehná a vašemu panu manželovi stejně!

(*Vejdou dovnitř. Dveře se pomalu zavírou. Zapomenutá lucerna zůstane stát na místě a jasně svítí. Z dálky je slabě slyšet zahoukání vlaku*)

K O N E C

TREZOR

Hudba: Ladislav Štáidl / Text: Rostislav Černý

With a beat

Ze zdi na mě tu-pě zí-rá po tre-zo-ru temná dí-ra, po-znám te-dy
 bez nesná-zí, že tam ne-pochybně ně-co schází. Ve zdi byl totiž po dě-do-vi
 velký trezor o-ce-lo-vý, mám tedy ztrátu zdánlivě mini-mál-ní
 na to, že ná-hodně vkrámě vášnivé dá-mě padl jsem za-tro-fej.
 Tvr-dila pevně, přijdu tě levně, nezoufej, ó jej-jé-jé jej. Jenže potom
 naši vi-le cho-va-la se zhůvě-ři-le. A-by mě-la správné klíma
 dal jsem ji do trezoru, ať v klidu dřímá. Spánku se chráním už noc pá-tou,
 nikoliv žalem nad tou ztrátou, jen hynu bázní, že kasař ú-lovek vrá-tí.

© SHV, 1965

FANTAZIE

Hudba i text: Jindřich Brabec

Cha-cha tempo

F *C7* *F* *G7*

Solo: Ta-ko-*S* vou já mít

Sbor: Co bys stále přál,

C7 *F* *Dmi* *D7* *Gmi* *C7*

fan-ta-zi-i ja-ko má po-hádkový princ, - ta-ko-

vždyt stejně nemá nic. tak proč ten návrh zrál aco chce stá-le víc,

F *A7* *Dmi* *F* *A7* *Dmi* *A7* *4 Dmi* *G7*

vou ja-ko on sní ne-be pohla-dit, ta-ko-vou fan-ta-zi-i bych chtěl

takovou ja-ko on a nebe pohla-dit, ta-ko-vou fan-ta-zi-i bych chtěl

C7 *2 Dmi* *F^b* *C7* *B^b* *F / B^b / F / E^b7*

mít, - ta-ko- -vou. ta-ko-vou fan-ta-zi-i bych chtěl mít -

mít ta-ko-vou fan-ta-zi-i bych chtěl mít, -

A *E^b7*

Solo: Já být chanso-ni-er, to byste vi-dě-li, ne - bo hyp-no-tizér,

F7 *1. B^bmi* *G7* *Cmi*

já být ka-pi-tá-nem a pánem mo-ří všech, ne - bo don Ju-a-nem,

ach as-poň v ne-dě-li, já mít tak klobouk pistol-ní - ka z Te-xa-su

F7 *B^b7 // E^b7* *2. B^bmi* *G7* *Cmi* *C7*

ne-bo od Med-ní - ka, a-ne-bo d' Artagnanem, Ro-me-em či

Fmi *D7* *Gmi* *G7* *C7*

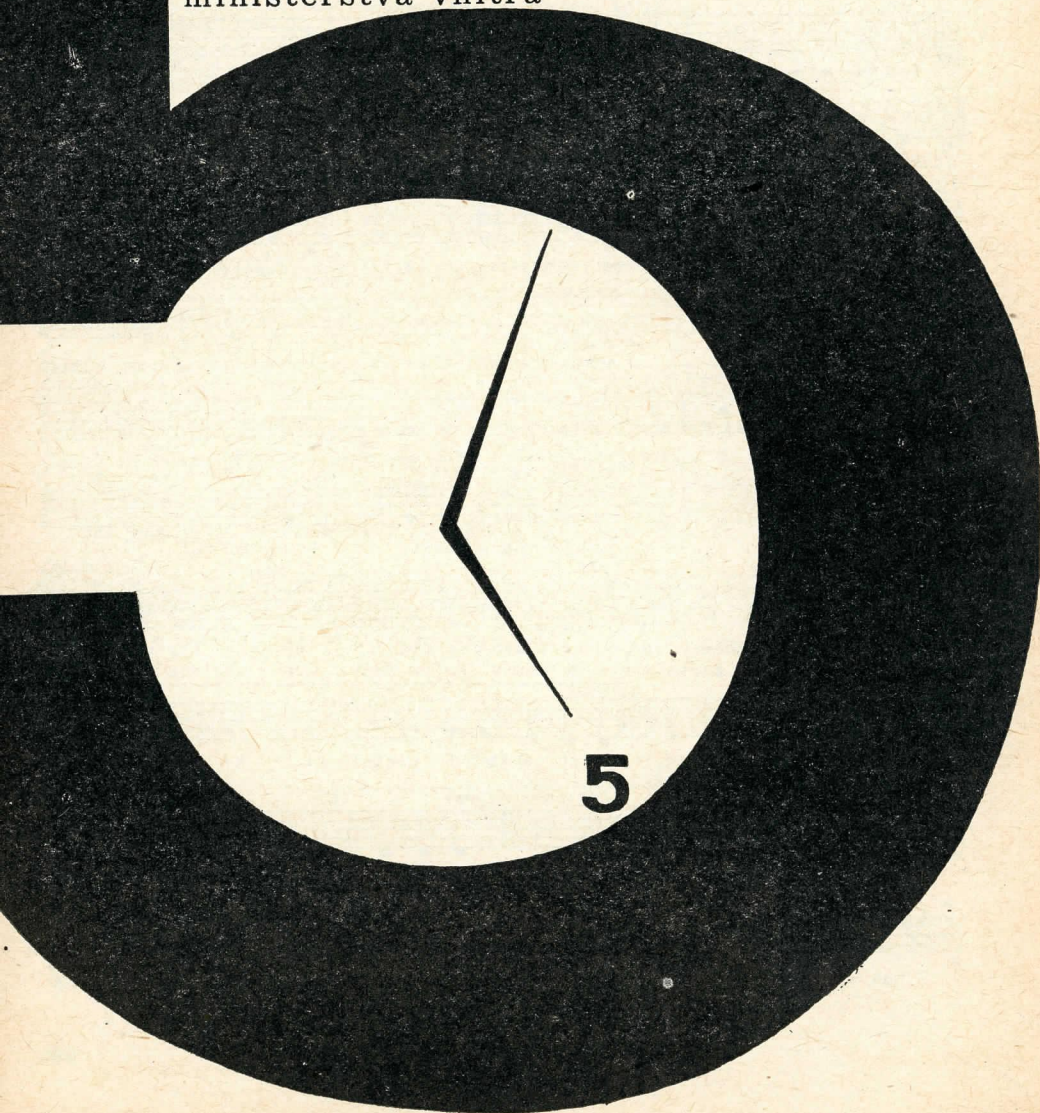
kdo ví kým, jen jednou, aspoň jednou ta přání pře-letím, ta-ko-

CO DĚLAT PO PÁTÉ?

Pavel Bošek / Jaromír Kinel

Ukázky z vojenského kabaretu,
který uvádí Satirický kabaret

Uměleckého souboru
ministerstva vnitra

Zády k obecenstvu stojí Žena a vojenský činitel Huml, který ji doprovází.

ŽENA (*ostře nasvícena se obrací*): Dobrý večer. Jsem starší armádní socioložka. Mým úkolem je zkoumat volný čas vojáků. Existuje-li ovšem.

HUML (*ostře nasvícen se obrací*): Přeji vám totéž. Jsem Huml, starší instruktor pro citový život, jinak jsem k ruce tady soudružce, jejíž funkci těžko vyslovuji.

ŽENA: Socioložka . . . od slova sociologie. To jest od nedávna věda . . .

HUML: Děkuji, postačí. Také mám školy. ŽENA: Je skromný. Dořeknu to za něj. Je autorem studie Humlový prvky citového života vojsk v boji i mimo něj.

HUML: Je skromná. Napovím za ni. Je to ženská setsakramentsky z masa a krve.

OBA: Ale služba je služba a družba je vlastně také služba. (*Konec jejich nehybnosti, začínají se pohybovat normálně*)

ŽENA: Nebude to lehký úkol, zvláště pro ženu. Spoléhám na vás, jste znalec.

HUML (*vůlně se k ní blíží a vzrušeně dýchá*): Jsem znalec, jsem znalec . . .

ŽENA (*důrazně*): Ovšem.

HUML: Pardon . . . přiznávám, že jsem tak nějak ujel. Proto bych rád vyhlásil závazek . . .

ŽENA: Není čas na závazky, musíme pracovat.

HUML (*pro sebe*): Zvláštní činnost. (*Nahlas*) Rád, rád. Četl jsem, že to s tím

volným časem není tak zlé. A je to pravda. Copak by jinak mohl celé dopoledne chodit voják po lese? Nebo jako támhleten soudruh (*ukazuje*), který stojí už nějak moc dlouho na té rozhledně a jen tak kouká, lépe řečeno civí do kraje. Pak se nedivte, že je večer trochu musíme zaměstnat. To nemůže škodit.

ŽENA: Nebudu zatím polemizovat. Důležité je, že jsme si v posledním roce všimli, že voják nám ve svém volném čase tento tráví. Když jsme ovšem zjistili, jak ho tráví, tak jsme se, promiňte mi ten výraz, zhrozili. Četla jsem někde, že i báseň je zbraň. Ale nikde jsem nečetla, že pivo je zbraň. A řeknu vám, že je pro ženu příjemnější vidět vojáka se samopalem v ruce, než s půllitrem v těžce okončetině. Chápu, že jsou chvíle, kdy i dobrý voják svoji zbraň odkládá. Ale co uchopí pak? A právě o to v našem průzkumu jde. K tomu mi pomáhej . . . tady soudruh Huml.

HUML (*tleská a skandovaně bručí*): Oživení, oživení, oživení . . . Poslyšte, vidíte to příliš růžově, a to jsme teprve u teorie. Konečně, uvidíte sama.

ŽENA (*ukazuje do portálu*): Co je to tam za srocní?

HUML: To je knihovna.

ŽENA: No to je báječné . . . tolik zájemců . . .

HUML: Ale kdepak. Asi si tam nějaký voják půjčuje poezii, tak se na to šli jeho kamarádi podívat. (*Odházejí*)

UŽ JE TO TAK

Hudba: Jaroslav Jakoubek / Text: Jaromír Kinc

Foxtrot
E^b7 A^b A^bmi B^b7 E^b A^b E^b A^b E^b E^b A^b B^b7

Solo 1. Kdybych já byl aspoň chví-li
 byl aspoň chví-li
 byl aspoň chví-li
 -la kvinde to mi

E^b E^b7 A^b

Cy-rano mo-hl bych ti ně - kam utéct Ro - xano.
 des Grioux mo-hl bych ti Ma - non dáti a - di-e.
 Ro-me-em, Ju-li-i bych ji - stě ře-kl: čert tě vem.
 ne-va-dí člověk si istím - hle nějak po - ra-dí

Fmi B^b9 E^b

Na-ne-štěstí a-le nejsem Ber-ge-rac, je to
 Na-ne-štěstí nejsem rytíř z ro-má-nu, jak-pak
 Na-ne-štěstí nejsem z ro-du Mon-te-ků, jestli
 přesto že jsi by-la sa-ma ve Znoj-mě mělas

Cmi A^b B^b7 E^b E^b7

smů-la, jen-že je to váž-ně tak!
 já se z to-ho vše-ho do-sta-nu?
 to-hle ne-ní dů-vod ke vzte-ku?
 my-slet, že jsem je-ště na voj-ně!

Sbor Z li-te-ra-

A^b A^bmi E^b

tu - ry znáš příkla-dů fů - ry. *Solo* Je to
 Jak-pak
 Jestli
 Mělas

Cmi A^b B^b7 E^b B^b7 A^b E^b

smů-la, jen-že je to váž-ně tak!
 já se z to-ho vše-ho do-sta-nu?
 to-hle ne-ní dů-vod ke vzte-ku?
 my-slet, že jsem je-ště na voj-ně!

2. Kdy-bych já
 3. Kdy-bych já
 4. Žes mi da-

Pozn. Každá sloka o půltónu výše.

HUML: Pěkná balada. Popěvek.

ŽENA: Příliš sentimentální. Sentiment, to není cit! To je ojedinělý výstřelek.

HUML: To víme a už jsme s tím od loňska také pohnuli.

ŽENA: Proč od loňska?

HUML: Protože loni moje oddělení po průzkumech a testech zjistilo, že si s sebou bere branec na vojnu, ač to není uvedeno na rubu povolávacího rozkazu, také svůj citový život.

ŽENA: Gratuluji.

HUML (*do pozoru*): Sloužím . . . (*uvolní se*) už nějaký ten rok. Tak vím, co je možné a co ne. Ale abych to nezamluvil, jak jste s průzkumem zatím spokojena?

ŽENA: Víte, je to ohromné. Tak nepozorovaně pozorovat, jak říkají filmaři kamera-pravda. To je to bez herců, ale zato je to pravda. Vidět vojáka jako na dlani přes jeho city, knihu, píseň. Se všemi problémy aj. těžkostmi. Promiňte, byla jsem na dovolené v Tatrách. Úžasná věc. Přepychové hotely a bačové. Cizinci a naši turisté. Ale kde jsem přestala . . .

HUML: Konečně to je jedno.

ŽENA: Máte pravdu. Člověk se nemá bát začínat znovu. A co soubory?

HUML: Máme a podporujeme je. Satira je zdravá, říkám svým chlapům vždycky. Nebojte se říznout do žhavého, a když to nejde jinak, tak i do nedostatků. Sám mám satiru docela rád.

ŽENA: To je ojedinělé. To tedy nejste ještě . . .

HUML: Kdepak. Teď zrovna nacvičuji pásmo proti imperialistům . . .

ŽENA: To je příliš velké sousto na začínající soubor. Proč nehrají o vašem útvaru?

HUML: Původně chtěli, ale dobře jsme jim poradili, že jsou už natolik zkušení, že mohou zamířit i přes hranice útvaru. Ale, letos dokonce soutěžíme i v sólových bicích nástrojích pro jednotlivce.

ŽENA: Bicí? Box?

HUML: Ne. Malý nebo velký buben. Velikost určí náčelník klubu podle velikosti útvaru. U nás je to pochopitelně buben velký, i když jsme útvar poměrně malý. Ale zavázali jsme se, že přejdeme na velký buben, a podařilo se nám to.

ŽENA: Já se nestačím divit, jak si tady vedete. Viděla jsem u jednoho útvaru výstavu fotografií. Většinou dějové fotografie. Třeba jak vojín tahá z bahna dva tanky. Nebo velitel, jak sedí s rodinou na zahrádce svého domku a v pozadí je stolek s televizorem. A hlavně žádné negativy. Samý pozitiv. Jako klad myslím. Víte, když jsme u těch fotografií, já nesnáším rodinné fotografie. O špionážních, to už vůbec nemluví.

HUML: Myslím, že jsem o tom četl. Vyhrál to nějaký Červený. Copak dělá, chlapec? Už je v civilu, ne? Asi je někde jako fotograf.

ŽENA: Kdepak v civilu. V trezoru je.

HUML: I to je mi novinka. A copak tam robí, ogar jeden?

ŽENA: Čeká. Dostal totiž příkaz založit fotokroužek. Ale protože sehnal jenom ještě jednoho kamaráda, a to je na kroužek málo, udělali z nich fotobuňku. A jak jistě víte, fotobuňka má paměť a často je nástrojem diverze. Tak tam chlapec čeká, až se to vyšetří.

HUML: No to je ohromné.

ŽENA: Ale i o tom jste mohl číst. Mají tam výtečného dopisovatele, nějakého Plavku. Takový šetrný chlapec. Jen píše a píše. A vypíše si. To byste neřekl.

KOMENTÁTOR: Všechno to vlastně začalo tím, že se svobodník Vomáčka vyznamenal a voják Plavka byl u toho. Však se také na střelnici kdekdo divil. Deset ran a každá do černého. To není běžná záležitost. A Plavka si řekl, že by to stálo za zprávu do novin, a jak řekl, tak také udělal.

PLAVKA (*sedí, píše a diktuje si*): Deset ran do černého. U našeho útvaru jsme zaslouženě uvítali úspěch svobodníka Vomáčky při ostrých střelbách. Deset ran a všechny do černého, to je výsledek, za který vděčí především pečlivé přípravě pod vedením důstojníka J. K. z vojenského útvaru v N. Vojenský dopisovatel voj. Plavka J.

KOMENTÁTOR: Za několik dní si to přečetli u útvaru černé na bílém. Byla z toho tenkrát velká sláva, článek visel na nástěnce, Plavka dostal od kluků hobla jako začínající spisovatel a z honoráře musel dát v Armě k dobru pivo. To víte, když se o jednotce píše v novinách pochvalně, tak je to událost, i když se to dá spočítat na řádky. Nakonec si Plavku zavolał i velitel.

VELITEL (*sedí za stolem, před ním stojí Plavka*): Tak vám, Plavka, tedy blahopřeju. Úspěch, Plavka, je úspěch. Ale také zavazuje. No, teď když máme u roty umělce, tak se naši jednotce dostane zaslouženého uznání i v novinách. Věřím, Plavka, že si o nás zase brzy přečtete. Já vím, času je málo, služba je služba, ale na umění se nesmí zapomínat ani v boji. A abych nezapomněl, až zase budete něco mít, tak mi to nejdříve přineste ukázat, to víte, jste ještě mladý a tak. Nakonec by se mohlo stát, že by ještě otiskli něco, co by nebylo zrovna . . . no, však vy víte, Plavka. Tak můžete jít a hodně zdaru.

KOMENTÁTOR: Tak tedy Plavka šel, ale moc radosti neměl, zkušený novinář to nebyl a pak také nevěděl, jestli to teď nemá jako rozkaz. Přemýšlel, chodil jako mátoha a nikde ani ta nejmenší příležitost. Až jednou . . . Jednotka jela na

ostré střelby ze samopalů a svobodník Vomáčka měl všechny rány v černém, však to byl také nejlepší střelec z celé roty. No a Plavka nemeškal, sedl a napsal.

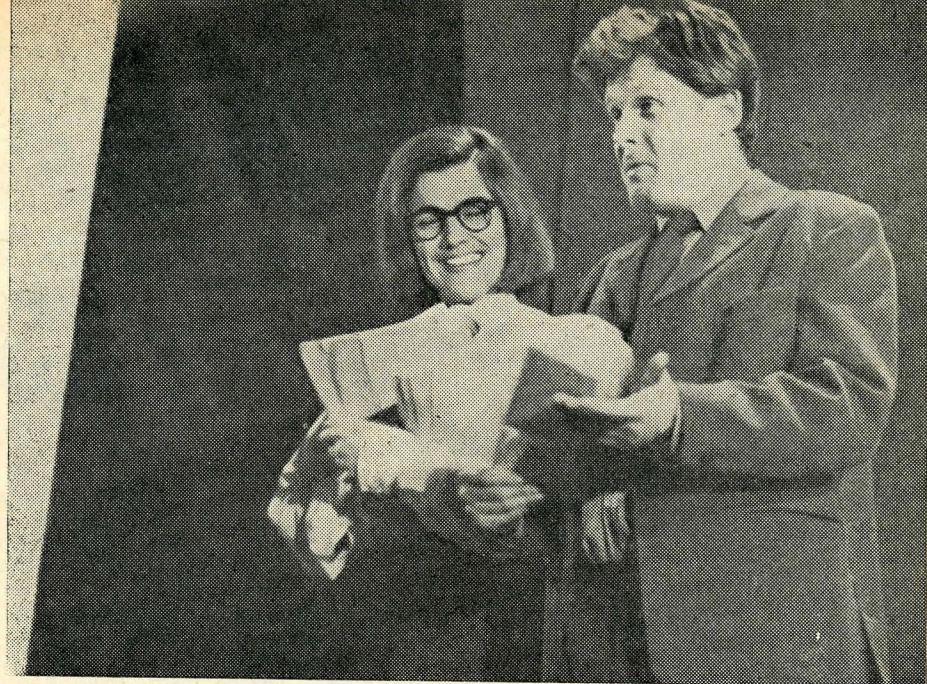
PLAVKA (*sedí, píše a diktuje si*): Deset ran do černého. U našeho útvaru jsme zaslouženě uvítali úspěch svobodníka Vomáčky při ostrých střelbách. Deset ran a všechny do černého, to je výsledek, za který vděčí především pečlivé přípravě pod vedením důstojníka J. K. z vojenského útvaru v posádce N. Vojenský dopisovatel voj. Plavka J.

KOMENTÁTOR: Za devět dní to vyšlo a za dvacet dní přišel honorář. Těžko lze říci, z čeho měl Plavka větší radost. To první působilo blahodárně na udržení jeho novinářské autority, ale to druhé zase příjemně ozdravilo jeho finanční poměry, které byly značně neutěšené. Ani veliteli to neušlo a zase Plavku pochválil.

VELITEL (*sedí za stolem, před ním stojí Plavka*): Tak vidíte, Plavka, dneska jsme si o nás přečetli podruhé. Ale je to málo, málo, chlapče. Nechtěl bych vám nějak kontrolovat využívání vašeho volného času, ale jde mi o to, abyste nám neľajdal. No, Plavka, můžete jít a nezapomeňte, že všechno jde, když se chce.

KOMENTÁTOR: A šlo to. O tom se celá jednotka i s velitelem přesvědčila ještě u příležitosti ostré střelby z lehkého kulometu a z pistole. Pokaždé se svobodník Vomáčka vyznamenal. Pokaždé o tom Plavka napsal. Stával se tak u jednotky nejen uznávaným autorem, ale i pomalu finančním magnátem. Nějaký ten den po ukončení ostrých střelb z pistole stála jednotka slavnostně nastoupena na dvoře. Před jednotkou stál svobodník Vomáčka a vedle něho přešlapoval Plavka.

VELITEL (*přichází jakoby před jednotku*): Soudruzi! Nemusím dlouze hovořit o významu úspěchů, kterých dosáhla naše jednotka při ostrých střelbách, ale i v tisku. Za dobrou reprezentaci odmě-

V Boškově a Kinclově kabaretu vystupují v Laurinově režii a Hodkově choreografii J. Jasanská a V. Kučera (nahore) a mim J. Šindelář (dole). Foto Z. Labík

žnuji věcným darem a mimořádnou dovolenou vojína Plavku.

KOMENTÁTOR: Ten večer bylo na klubovně plno. Seděli tam skoro všichni a všichni přítomní psali článek o dnešním slavnostním nástupu a o tom, jak se

Plavka vyznamenal. Konečně, není ani možné se divit. Bylo před patnáctým a v kapse nebylo ani na obyčejné pivo, nehledě k tomu, ale to je zase jiná kapitola.

Tma.

ROZPRAVA 3

ŽENA: Dopovězte mi to s tím prostředím. Je to nesmírně zajímavé. Vy jste takový znamenitý vypravěč.

HUML: V prvním díle svých Prvků tomu věnuji dost místa. Jsou to zdánlivé maličkosti, ale ani ty nelze podceňovat.

ŽENA: Souhlasím. Včera večer jsem si na chodbě u klubovny mohla zlomit nohu. To osvětlení . . .

HUML: Nechci se chlubit *(vytahuje spis)*. I na to jsem ve své studii myslel. Račte číst.

ŽENA *(čte)*: Aby přechod z civilního života do základní vojenské služby nebyl tak náhlý a v rámci stanoveného zpříjemňování prostředí doporučuji, po své zralé úvaze, chodby objektů, kde žijí lidé, zpět, kde žijí vojáci, osvětlit pomocí elektrické energie. Velitelé nebo jejich zástupci po našroubování žárovky o síle předepsané příslušným předpisem na každých předpisem předepsaných metrů, vydají podle svého uvážení pokyn pro bezpečný pohyb vojsk po chodbách.

Příklad: Vojín Černý kráčí řádně upraven a zapnut po takto matně, leč hospodárně osvětleném rajonu. Když uslyší proti sobě jdoucí kroky zvolá — vpravo!, což znamená, že vojenský chodec kráčeji v protějším směru ustoupí vlevo. Při cestě zpět za stejné situace zvolá vlevo! a protichodec ustoupí vpravo. Zvolání vlevo a vpravo. měňte stran utajení podle situace v útvařu.

HUML: A je to. Žádné úrazy.

ŽENA: Poslyšte, nebylo by jednodušší našroubovat silnější žárovku?

HUML: To určitě ne. Víte, moje milá duše rodná, kdo by to všechno musel schvalovat?

ŽENA: To nevím.

HUML: No vidíte, já také ne.

ŽENA: Vy umíte všechno tak zdůvodnit. Hodně se hovoří o té vaší soutěži. Prý je to ojedinelé.

HUML: Doufám. Soutěže, to je moje.

ŽENA: A jak jste na to přišel? *(Pomalou odcházejí)*

HUML: To bylo jednou takhle . . .

SOUTĚŽ

Vypravěčův text ilustruje pantomima osob, které ve scéně vystupují.

VYPRAVĚČ: Byl to parný den. U zavřeného okna seděl poddůstojník Huml a přemýšlel o věcech. Na baráku se hrdě tyčil nápis INO a Huml právě hodlal někoho pověřit vyrobením velkého K, aby nápis

byl úplný a kterýkoliv z jeho nadřízených mohl mrknutím oka zjistit, že když jde do biografu, tak že jde do KINA a ne do INA, jak tomu bylo v posledních pěti letech. Vyšel na dvůr hledat vojáka, který jednak bezpečně zná velké K, a hlavně který ho umí zhotovit z pís-

mene H, jež se odlouplo z nějakého hesla a válelo se v Humlově kanceláři. Na dvoře zastavil vojína Kalinu, kterému se na krku houpal jakýsi amulet. Jako bývalý dělostřelec Huml poznal, že je to svatá Barbora. Polekaný Kalina začal blekotat.

KALINA: To je prosím podobizna soudruha Vávry, který je v civilu šerifem naší osady a stálým hostem československé televize.

HUML: Víím svý, Kalina, Kalina. Je to svatá Barbora a žádný soudruh, natož Vávra, kterého neznám, protože u mne co? No, co, Kalina, u mne?

KALINA: U vás . . .

HUML: Nesloužil. Celou větou. Protože u mne nesloužil.

KALINA: Proveďu.

HUML: No vidíte, Kalina, že to jde. Tak mi tady z toho H udělejte K a je to.

VYPRAVĚČ: A pak se srdečně, ale chlapsky rozloučili a Kalina šel psát šerifovi omluvný dopis, že ho zaprodal za nějakou ženskou, která byla svatá. Huml se vrátil do své kanceláře, kde na něj pro změnu a pro rozkazy čekal vojín Kalousek.

KALOUSEK: Soudruhu, trtrtrtrtrtr, vojín Kalousek přišel na váš rozkaz.

HUML: Dobře, Kalousek, Kalousek, jen žádný oficiality. Vy jste akademický malíř, co?

KALOUSEK: Sochař, prosím.

HUML: No, to nevádí. Stejně potřebuji, abyste maloval. Neomlouvajte se. Tady jsem připravil tu soutěž, dáme to ven jako bleskovku. Písař to opiše a vy k tomu něco namalujete. Samozřejmě, že podle vlastní inspirace.

KALOUSEK: To já už si něco vymyslím . . .

HUML: Tak sem namalujete vojáka se samopalem, který objímá zeměkouli, dobrý, že jo?

KALOUSEK: Ovšem. Jak jinak.

HUML: To ještě není všechno. Sem dolů namalujete něco, no, co vás napadne. Samostatně.

KALOUSEK: To já už tam něco . . .

HUML: Třeba kytku, ale žádnou mazanici. Kytku jako pravou, že když se na ni člověk podívá, tak se diví, že nevoní. Dobrý, co?

PÍSAŘ (*přichází a chce se hlásit*)

HUML: Nechte toho a pojďte sem. A vy, Kalousek, Kalousek, jděte tam.

KALOUSEK (*pozdraví a odchází*)

PÍSAŘ: Já si jdu pro . . .

HUML (*mu podává list*): Tady to je, Kalousek vám dá za chvíli ty kresby, rozmnožíte to a večer to vojáci čtou. Teď mi to přečtete, jestli to přečtete. Snad je tam všechno.

PÍSAŘ (*čte*): Všem, všem, všem. V důsledku zestetičtění prostředí vypisují soutěž na pokrytí stěn kluboven, učeben a společenských místností, a to beze zbytku. Důvody:

- a) ekonomický — šetření malby
- b) kulturní — pěstování vnímání vojsk
- c) výchovný — slouží poučení

Podmínky soutěže: Která rota pokryje hesly, transparenty nebo nástěnkami ze života našich přátel i nepřátel stěny zmíněných místností beze zbytku, aniž by kus této vykukoval, zvítězí. Při nerozhodném výsledku, rozuměj stejný počet bodů, přistaví soutěžící rotu vlastními silami další stěny uvnitř soutěžící místnosti a soutěž pokračuje. Učiní-li nově postavené stěny místnost nepřehlednou, označí staršina trasu pohybu po místnosti, pro větší přehlednost šípkami. Odměny: Vítězným celkům budou přiděleny zasklené obrazy, na nichž výjev, jak vojín podává ruku dívce, nebo dívkám, vyveden tuší.

- I. cena — vojín podává ruku dívce
- II. cena — vojín podává ruku dvěma dívkám
- III. cena — vojín podává ruku třem dívkám
- Čestné uznání — vojín nepodává ruku nikomu

Obrazy umístěte na vnitřní stěnu určené místnosti do výše horního okraje dveří, aby nedošlo k poškození výjevu nebo rámu. Pro špatnou viditelnost děje na takto umístěném obraze vysvětlíte a proberte otázky umělcem na obraze umělecky zpracované na besedách po rotách. Huml v. r.

HUML: Dobře. Je to srozumitelné, žádné pindání. Tak už běžte. A večer to musí mít každý voják v ruce.

Tma

HUML: Voják má rád pořádně vyzdobenou místnost. Moderně, úderně. Tak se cítí přece jen jako doma.

ŽENA: Také mám doma několik nástěnek. Ohromně to zútulní prostředí. Vařím, podívám se na stěnu a hle, vidím, co se děje ve světě či ve sportu, ba i v kultuře.

HUML: Názorná agitace se nesmí podceňovat. Dáváme teď našim vojákům jako odměnu materiály Redakce názorné agitace. Například Republika Uryja v deseti grafech. Hoši přijdou do civilu a mají to nejnutnější. Grafy si dají zarámovat, pověsí je po bytě a hned je tam jako v klicce. Je to lepší, než nějaký ten kýč, nebo dokonce akt. Akt není od slova aktuální . . . (směje se tomu).

ŽENA: Ale dostáváte přece i obrazy.

HUML: Tenhle měsíc jsme dostali zásilku z našeho studia. Pěkné věcičky. Barevné, pestré, a hlavně srozumitelné. Všechny jsou stejné, tak se nám roty aspoň nepoperou. Obrazy, no lepší než fotografie. Jako živé.

ŽENA: Obraz a květina zpřijemňují život. To je velká zásluha. Voják vstane, podívá se na stěnu a tam uvidí tankistu s kytkou v oleji a je mu po ránu hned tak nějak dobře. Život se nesmí vytratit ani z plátna.

HUML (upozorňuje Ženu na Dívku sedící na lavičce): To je příležitost.

ŽENA: Pojdme. (Přisednou k dívce)

HUML: Tak my se vás něco zeptáme. Máte milého na vojně?

DÍVKA: Ano.

HUML: A kdepak?

DÍVKA: To je přece vojenské tajemství.

ŽENA: Tak to tedy ani sama nevíte, kde je?

DÍVKA: Víím, ale nepovím.

HUML: A pročpak?

DÍVKA: Protože by to bylo vyzrazení vojenského tajemství.

HUML: Podívejte, vyzrazení vojenského tajemství by to bylo, kdyby nám to řekl on, váš chlapec, ale vy jste veskrze civilní osoba, tak nám to můžete říct.

DÍVKA: Ale vy ne.

HUML: Tak to řekněte tady soudružce, protože ta je v civilu.

DÍVKA (k Ženě): V Sušici.

HUML (k Ženě): A vy mně to říct můžete, protože jste osoba civilní a vojenské tajemství to být nemůže, protože jste se to nedozvěděla od vojáka, ale od civilní osoby, nehledě k tomu, že jsme přátelé.

ŽENA: Je to docela pěkná hra, ale nemíním to zdržovat. Je v Sušici.

HUML: Tedy přeci jen slouží v posádce N.

ŽENA: Ale vždyť vám říkám, že je v . . .

HUML: Já víím, ale kdybych to řekl já, jako osoba vojenská, tak to je vyzrazování . . .

DÍVKA (vstává): Tak já už běžím. (Odbíhá)

ŽENA: Zajímavé. Ale vraťme se k našemu tématu.

HUML: Musíme už jít. Za pár minut začíná beseda s autorem. To je ten, co o nás psal do časopisu, jak se to skutečně stalo. Píše, píše. A to je dobré znamení.

ŽENA: Tisk je zbraň.

HUML: A právě proto musí dát člověk pozor, aby nepadnul. (Odchází)

Labíkův snímek z vojenského kabaretu Co dělat po páté, který uvádí Satirický kabaret USMV

Na jevišti za stolem sedí náčelník klubu (NK), autor (A) a za vojáky vojn Vaněk (V). Mezi diváky v sále jsou rozmístěni tři diskutující vojáci (1., 2., 3.).

NK: Podařilo se nám pozvat, ale nejen pozvat, podařilo se nám přimět tady soudruha autora mnoha vojenských reportáží, aby přišel mezi nás sem a tak s námi nějak od srdce o nás a my zase s ním o něm, pobesedoval. Nemám rád dlouhé řeči a tak ho vítám jako mezi svými. Jeho poslední reportáž vzbudila velký ohlas mezi vojáky, kteří ho právem nazývají svým, protože je jejich a jejich problematiku tak nějak zná a nebojí se ji napsat tak nějak. A od srdce . . . Tak stručně a po našem: Vítejte! (*Sám začíná tleskat a ostatní se přidávají*)

A: To jsou příliš silná slova. Mám vás rád a tak o vás píši. A teď ať se soudruzi ptají. Rád odpovím, budu-li umět. (*Sám se tomu směje*)

NK: Snad by bylo dobré, pro oživení, vaši poslední reportáž přečíst, i když ji vojáci znají skoro z paměti, ale už proto, že se v zákulisí hovoří o tom, že je o nás. Vaněk, přečtěte to pozorně a pak si popovídáme.

V (*čte*): Bylo na sklonku noci. Na obloze zhasínaly hvězdy a ztrácely se ve vraných mracích nad Čerchovem. Po kamenité cestě krácel ostražitě družstevník Tintěra Jiří a bedlivě pozoroval krajinu i trnité houští. Šel totiž jednotit řepu až na samý okraj hranice a jeho bdělost byla na místě. Pojednou v houští cosi zachrastilo. Tintěrovi zabušilo srdce, ale zachoval klid. Bylo mu jasné, že je to narušitel, protože kdo jiný by tu také chodil. Ohlédl se rázně a spatřil za sebou ve křoví nějakého člověka. „Odkud jsi, soudruhu?“ zeptal se na oko nedbale ošuntělého neznámého, který mezitím vykročil z houští. „Jsem agronom z Doudlebic a viděl jsem tady nablízku děti, jak lámou vršky broskví. Ničí tak trvanlivé porosty.“ Tak řekl na oko nedbale neznámý, aby vzbudil dojem, že je skutečným agronomem. „Ukaž své doklady,“ znovu naléhal družstevník Tintěra

a zvedl motyčku. Rušitel hranice se dal na útěk. Tintěra přeskočil zurčící potůček, za kterým zvedaly své skromné hlavíčky sedmikrásky, a rozběhl se volaje o pomoc. Ze sousedního družstevního lánu ho uslyšeli mládežníci M. V. a K. V. a běželi mu na pomoc rovněž se zdviženými motyčkami. I traktorista Bonifác odepnul pluhy od traktoru a hnál se na svém stroji za narušitelem. Tuto dramatickou honičku uzavřeli pohraničníci na koních. Narušitel byl zadržen a družstevník Tintěra Jiří byl druhý den po zásluze odměněn velitelem, který mu předal věcný dar. (*Postaví se do pozoru*) Skončil jsem.

NK: Slyšeli jste závažná slova pomocí tisíku. Mám takový pocit, neskromný sice, že je to přece jen o nás. Tak se, soudruhu, nebojte a ptejte se na nejasnosti. Děj dává tolik podnětů k otázkám.

1.: Byl jste, soudruhu, už někdy na hranicích?

A (*směje se*): To je dobré. (*K NK*) Máte tu vtipné hochy. (*K tazateli*) I to víš, že byl, ty jeden kuliferdo.

2.: Já bych se chtěl vážně zeptat, jestli si vážně myslíte, že to takhle vážně je.

NK: To je správné, v podstatě. Soudruh se chtěl zeptat . . .

A: Víím, víím. Naráží na typičnost. Podívej, to se všechno ani nemuselo stát, ale já když píši, tak si vyberu to nejtypičtější a pak to konfrontuji se životem . . .

1.: S čím?

NK: Neří tam vzadu slyšet? Se životem přece . . . říkal . . .

3. (*čte z papírku*): Já myslím, že se autorovi podařilo přiblížit se k nám vojákům a vystihnout naši atmosféru. Jsme tvrdí. Ale kamarádství je silné. Máme své problémy, které autor důvěrně zná. Máme rádi své autory, kteří nám svými pracemi pomáhají a často nás dovedou i rozesmát.

NK: Dobře, Šolta. Dobře. Pěkně jsi to pověděl. Tak nějak za sebe. Vlastně i za nás. A tím, myslím, můžeme besedu zakončit. Na závěr myslím, že bych mohl

za nás všechny říct, že po takových slovech se nám bude pracovat a sloužit ještě lépe. Děkujeme mu ze srdce.

A: Já vám děkuji. Po vašich vřelých, ale kritických slovech mám chuť psát ještě

více a lépe. Ve jménu pravdy. (*Pomalé zhasínání*)

1. a 2.: I otce, i syna i ducha svatého.

Tma

ROZPRAVA

5

HUML: To je, co? Já své kluci znám.

ŽENA: To bylo otřesné.

HUML: Ta beseda?

ŽENA: Ten chlapec, jak četl za skladištěm ten krvavý román.

HUML: Krvák snad . . .

ŽENA: Snad to také nečtete?

HUML: Nečtu.

ŽENA: To ovšem také není řešení. Číst, to není dneska žádný přepych. I v civilu se čte. To byste koukal, kdo všechno umí číst. Ale jak je to možné. Na jedné straně ten krvák a na druhé straně ten chlapec, který se s tím dobrodružným článkem ze života našich pohraničníků jakoby laskal. Cítíte ten rozdíl?

HUML: To je ovšem, nerad o tom mluvím, kus mé práce. Vytvářet těm mladým kus tvrdýho, ale současného dobrodružství. Mládežníci s motýčkami nad hlavou honí diverzanta. A ne opilý kovboj s lasem.

VOJÍN (*jde kolem Humla a Ženy*)

HUML (*ho zastavuje*): Tady se vás chce soudružka něco zeptat pro anketu.

ŽENA: Máte rád dobrodružství?

VOJÍN: No jasan.

HUML: No tak, víte, s kým mluvíte?

VOJÍN: Jo ták. Ano, mám rád dobrodružství, ale ne falešné, poznamenané úpadkovou kulturou.

ŽENA (*zapisuje si*): A trampoval jste někdy, ještě v civilu, samozřejmě?

VOJÍN: Dříve to jo, ale . . .

ŽENA: Co znamená to dříve?

VOJÍN: No když to jako nikdo neorganizoval. Teď, co to pořádá Svaz, tak chodím raději na schůze. Přijde to levněji.

HUML: To je, co? Raději jde na schůzi. Protože ví, kde se něco dozví a kde se hned tak nenastydne.

ŽENA: Ale příroda je přece jen příroda. Organizujeme již také autostop, mladí mají legitimace.

VOJÍN: A řidiči radost . . .

HUML: Jak jste to myslel?

VOJÍN: Jako že máme ty legitimace. Je to výhoda. Dřív člověk i v zimě musel mávat a namrzla mu ruka. Teď si přiváže legitimaci na krk a ruce si dá do kapsy.

HUML: Když ovšem není v uniformě, že?

VOJÍN: Provedu.

HUML: Tak už běžte.

VOJÍN (*zdraví a odchází*)

HUML: Kam jdete?

ŽENA: My víme, že teď máte volno, ale přece by nás zajímalo, kam jdete.

VOJÍN: Nacvičovat s orchestrem na ASUT. Mám přece volno.

HLAS Z AMPLIONU: Všichni příslušníci prvního ročníku dostaví se do klubovny. Konec hlášení.

HUML: Tak už běžte, je to přece váš volný čas.

GENERAČNÍ

Hudba: Luboš Fišer / Text: Jaromír Kincel

Fox-trot

Cmi Fmi G7 Cmi Fmi G7 Cmi Ab

1. Je to všechno těžká prá-ce, dneska jsou ty ge-ne-ra-ce a já stá-
 2. Ta nejmladší má-lo fi-ká, za to no-sí nevol-ní-ka, černý sve-

Fmi G7 Cmi Cmi Fmi G7 Cmi

- le ko-lí-bám, která by tak, na mou ví-ru, padla na mne
 - tr, hebký vous. Stále mi však jed-na schází, do které bych

Fmi G7 Cmi Ab Fmi G7 Cmi

jak na mí-ru, do které se já dát mám. Každá má
 bez nesná-zí i já pěkně ti-še vklouz. A tak jsem

Fmi Bb7 Fmi Bb7 Fmi Gmi7

své velké klady, starší, ta má jisté vklady, nikdo do ní ne-reje,
 stá-le rozer-va-ný, ko-lísám na všechny strany, snad nejlé-pe u-dělám,

Fmi7 Pb7 Fmi7 Bb7

mladší je zas rozhně-va-na, a tím je jí možnost dá-na
 když si novou ge-ne-ra-ci, a-bych nebyl pro legra-ci,

Ebmaj7 F9 G7 Cmi Fmi G7

psát kritické e-se-je. když si no-vou ge-ne-ra-ci,

Cmi Fmi G7 Cmi Abmaj7 Fmi6 G7 Cmi Abmaj7

za-ložím pro se-be sám, a-bych ne-byl pro le-gra-ci, za-lo-žím pro se-be, za-lo-žím

Fmi6 G7 Cmi Abmaj7 rit. Fmi6 G7 C

- pro se-be, za-lo-žím - pro se-be sám.

HUML: Víte, já osobně moc na ty generace nevěřím. Já tak trochu, v duchu, dělím lidi na ty, kteří mají před vojnou, na ty, kteří jsou na vojně a na ty, kteří mají po vojně.

ŽENA: A . . .

HUML: A samozřejmě na ženy. Ovšem to je takové velmi schematické dělení. Spíš pomocné, abych se orientoval.

ŽENA: To já mám dělení složitější. Je to samozřejmě moje povolání. Já mám asi 2000 rubrik a nevěřil byste, že je to ještě někdy málo. Rubrik je pořád málo. Méně než lidí. Je to hrozné. Pak potkáte člověka, který nemá svoji rubriku, a co teď? On si chodí, žije, pracuje, spí, jí a . . . ani neví, že pro něj nemáme rubriku. A teď si představte, že by se to náhodou dozvěděl. Tak se zblázní.

HUML: Radostí . . .

ŽENA: Prosím?

HUML: Radostí, že sice ještě nemá rubriku, ale že se mu jistě už bude.

ŽENA: Včera jsem musela nakreslit novou rubriku v šémátku volný čas. A sice: Cívění a lelkování. Viděla jsem vojáka, jak seděl a koukal do prázdna. Cívil a lelkoval.

HUML: Třeba přemýšlel . . .

ŽENA: No, na to bych ovšem rubriku nedělala.

HUML: Proč? Copak se přemýšlení nevejde do rubriky?

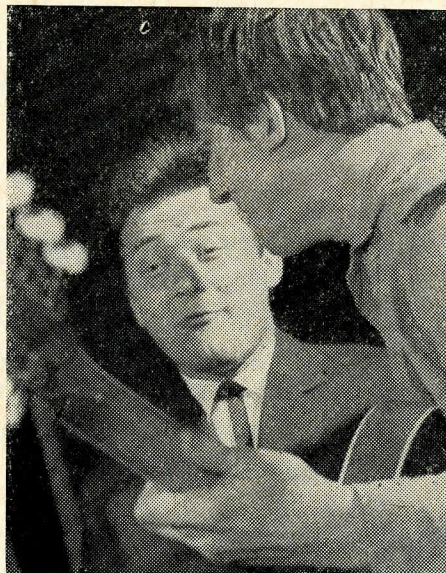
ŽENA: Máte pravdu. Tam se vejde všechno . . . mám ty myšlenky nějak neurovnané.

HUML: Nevěšte hlavu. Máme vás rádi. Moc jste nám pomohla a ještě pomůžete.

ŽENA: Už se ale musím loučit. Děkuji vám, bylo to krásné a bylo toho dost. Sbohem. A . . .

HUML (*zařve*): Šáteček. Vlastně, zpět . . . vojin Šáleček. (*Ten přibíhá*) Doprovodíte tady soudružku na nádraží. (*Žena a Šáleček odcházejí*) Pojdte sem ještě. (*Šáleček přibíhá a Huml mu šeptá*) A až odjede, tak dejte na koleje zátarasy.

Nástup všech na závěrečnou písničku s tancem, která přechází do děkovačky.

Na Labíkově snímku zpěvák Petr Altman

Evangelium

pana

Latrüna | EMIL HOKEŠ | S ÚCTOU VĚNOVÁNO
PANU KEUNEROVI

Někdy si již pan Latrün nebyl zcela jist,
zda je práce smyslem života, anebo prostředkem k tomu,
aby život měl smysl.

Umělec musí mít pocit, že pro něj není na světě místo.
Teprve potom si ho udělá.

Byla doba, kdy ne všechno, co bylo dobrého napsáno,
spatřilo světlo světa.

V tu dobu navštívil pan Latrün svého přítele, básníka,
jemuž přetékalý zásuvky nevydanými spisy.

K čemu to všechno je? Koho tím zachráníš?

zeptal se smutně pan Latrün.

Sebe, odpověděl přítel.

I lidé, kteří stojí na místě, mívají pravdu.

Jejich pravda je pravdou hodin, které stojí,

a přece dvakrát denně ukazují správný čas.

Máte mě již jen k souloží,
řekla smutně přítelkyně pana Latrüna.
Vaše chyba, odpověděl vesele pan Latrün,
neboť vás nelze použít k ničemu jinému.

Vám není nic svaté, prohlásil debatující panu Latrünovi.
Od jisté doby není, odpověděl pan Latrün.
Od které doby, řekl muž.
Od té doby, co jsem byl za stejný názor zavřen
před válkou, za války i po válce, řekl pan Latrün.

Smuteční hosté oplakávali nebožku.
Oči byly plné slz, jen malý chlapeček si hrál v koutě
a když se mu cosi podařilo, vesele se zasmál.
Byl hrubě okřiknut, rozplakal se a nikdo ho nekonejšil.

Jsem-li šťasten, mám strach o své štěstí,
jsem-li ale nešťasten, mám radost,
že nemám co ztratit,
pomyslel si pan Latrün a netušil ještě,
že je třeba začít opět znovu.

Zastupuje-li soudruh Vomáčka zájmy devadesáti lidí,
nemá schopnosti ani sílu devadesáti lidí,
ale devadesát lidí má sílu a schopnosti soudruha Vomáčky,
řekl si pan Latrün po volbě.

Řekne-li vám někdo právem, že jste blbec, bývá člověk spíše podrážděný než smutný, podivil se sám nad sebou pan Latrün.

Jste nenormální, řekl panu Latrünovi jeden muž. Ano, neboť jak jinak bych poznal, že bývám i normální, odpověděl pan Latrün.

Proč se rozcházíš se svou ženou? zeptal se pan Latrün přítele. Byla mi nevěrná, zněla odpověď. Člověk, který je schopen rozejít se s druhým pro nevěru, nejlépe dokazuje, v čem spočívá jeho vztah k druhému, odpověděl pan Latrün.

Dlouho pan Latrün přemýšlel o tom, jaká by měla být pracovní doba, a zjistil, že by to měla být taková pracovní doba, aby si člověk, když má chuť pracovat, vydělal i na ty chvíle, kdy tuto chuť nemá.

Přítel pana Latrüna, jinak schopný podnikový ředitel, měl sekretářku a s touto měl poměr. Nikomu to nevadilo první rok, nikomu to nevadilo druhý rok. Třetí rok byl náhle odvolán. Důvod: poměr se sekretářkou.

TAK ABYSTE TO VĚĎELA

Foxpolka z filmu Kdyby tisíc klarinetů

Hudba: Jiří Šlitr / Text: Jiří Suchý

Tempo di foxtrot

Gmi Cmi7 D7 Gmi Cmi D7

Gmi D7 Cmi D7

1. Marně si hla-vu lá - mu, proč mu-ži vět-ši-
 2. Já nemám rá-da mu - že, kte-ří se vnu-cu-
 3. Ten, který přišel vše - ra do va-ší u - li-

Gmi D7 Gmi D7

nou ne-ra-di vi-dí dá - mu
 jou Za prachy o - ni u žen
 ce, za ve-čer - ní-ho še - ra,

A7 D D7 Cmi

chladnou a ne - čin - nou, ne-dá-vno při-šel
 si štěstí ku - pu - jou. To nejsou mu-ži
 byl hez-ký ve - li - ce. O-či mu něžně

D7 Cmi E^bdim D

ke mně, sladkej a ti-chej byl
 pro mne, mě nej-spiš zí-ská si
 pla-nou, jak se tak pla-še ptá,

Gmi A7 D7

a do-o-ten, kte-rý pravdy jemně, jemně mě o - slo-
 a když mu přijde skromně a ti - še pro- hlá-
 řek-nu: a- no, tak ti - še za - šep-

G^b G Refrén

vil: Vy byste po-řád se-ďe-la a ne-vy-da-la
 sí: tá: D7 G

G7 C E^b7 G 12 G^b G^b9 F9 E9

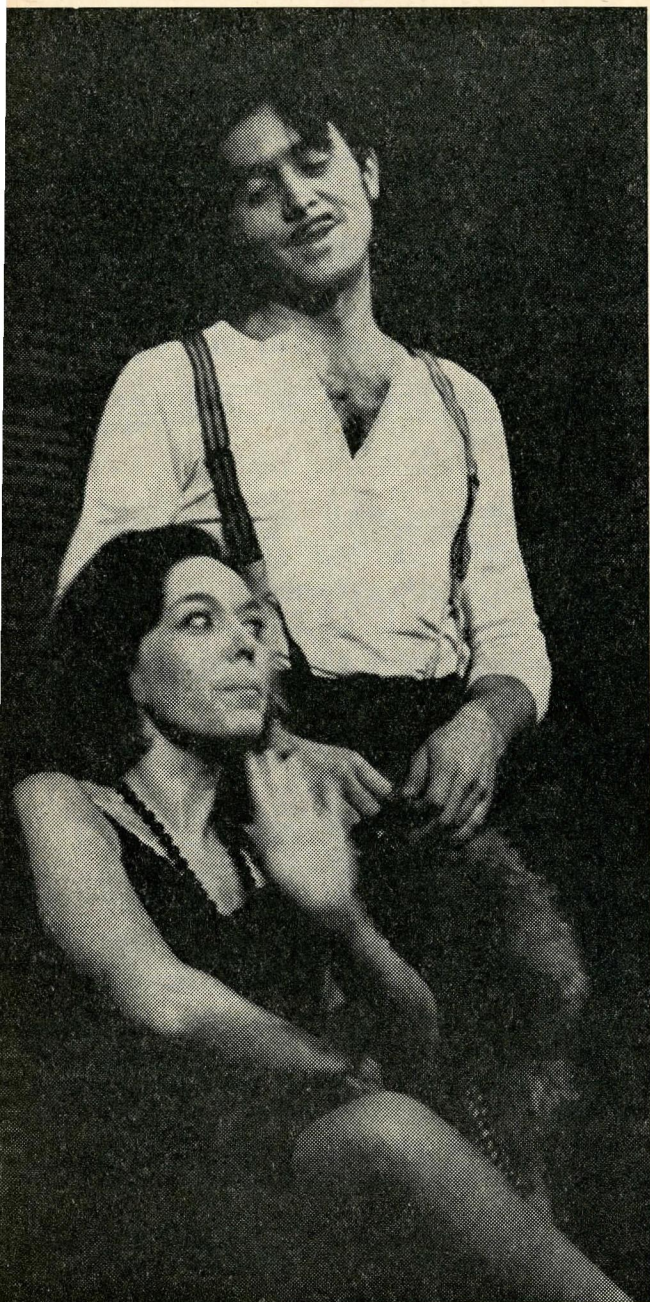
a-byste to vě-dě-la, tak já vám vyznám lás-ku, tak a-bys-te to

A7 D7 Gmi 12 G9 G^b9 F9 E9

vě-dě-la, tak já vás mi-lu-ju, a-bys-te to

A7 D7 G D7 G

vě-dě-la, tak j vás mi-lu - ju, la-la la la la la lá á

repertoár malé scény

Vydává ministerstvo
školsství a kultury
v nakladatelství
Orbis, n. p.,
Praha 2, Vinohradská 46

Redakce
Repertoáru malé scény
a Amatérské scény:
Jiří Beneš,
(vedoucí redaktor),
Pavel Bošek,
Marie Vašínková,
Jaroslav Vedral

Grafická úprava:
Miloslav Fulín
Technická redaktorka:
Jana Zubíková

Redakční kruh:
Pavel Fiala,
Vladimír Fux,
Miloš Hercík,
Jiří Chlábek,
Miroslav Kovářík,
Vladislav Stanovský,
Josef Škvorecký,
Ivan Verner,
Ivan Vyskočil

Adresa redakce:
Praha 1, Vinohradská 3;
telefon 221054

Tiskne Knihitisk, n. p.,
provoz 2,
Praha 2, Slezská 13
Rozšiřuje PNS,
o předplatném informuje
a objednávky přijímá
každá pošta i doručovatelé;
objednávky do zahraničí
vyřizuje PNS,
ústřední expedice tisku,
odd. vývoz tisku,
Praha 1, Jindřišská 14
Vychází měsíčně;
cena výtisku 2,50 Kčs

Toto číslo
bylo tiskárně odevzdáno
18. října

© Orbis, 1965
F-14*50696

Právo k provozování
uveřejněných textů zadává
Československé divadelní
a literární jednatelství,
Praha 2, Vyšehradská 28;
autorská práva autorů
hudebních skladeb chrání
Ochranný svaz autorský,
Praha 6, Čs. armády 20

J. Abrhám a J. Jirásková v O'Caseyho hře Pension pro
svobodné pány, kterou uvádí Činoherní klub

ČÍNSKÝ DRAK

Hudba: Ladislav Štáidl / Text: Rostislav Černý

G / Emi D / Emi D / C D G / Emi

Čmárám si prstem sr-díč- ko na okna zamže- ná, čmárám je místo
Mých srdcí naskle při- bý- vá, ne- ní už kam je dát, každé z nich semí

D / Emi D / C A Emi Ami

psa- níč-ka blá- hově za- sně- ná. Knoflíky málem pře- bí- rám,
vy- smí- vá, proč raděj' nejdu spát. Od rámu k rámu po- kry- vá

Emi / D G G / H C / G D7

má či nemá - rád, dříve se k smrti u- tý- rám, nežli bu- du pravdu
srd- cí vo- do- pád, nechal mě jejích a- dresát na u- li- ci v dešti

Emi G Emi D Emi

znát, že prý jsem zá- ha- da, mů- ra a nafoukaný pták,
stát, Ami

Ami D Emi D

sám při tom vy- pa- dá, jak čínský drak, jak čín- ský

Emi G / Emi D / Emi D / C D

drak. Zá- ho- ny rů- ží po- kry- vá bí- lý a chladný sníh,

G / Emi D / Emi D / C A Emi

zá- clonou z okna o- tí- rám po- slední dětský hřích. Sníh semí mů- že

Ami Emi / D G G / H C / G

lékem stát, kdyby ne- roz - tál, pod oknem rá- no bu- de znát,

D7 Emi D7 Emi D7 rit. Emi

že tam v noci někdo stál, že tam v noci někdo stál, že tam v noci ně- kdo stál.

Labíkův snímek z Boškova a Kinclova kabaretu Co dělat po páté?